

ÉLETÜNK

XLIV. évf. 1. szám (44. Jg. Nr. 1)

Az európai magyar katolikusok lapja

2012. január

MIGRÁCIÓ ÉS ÚJ EVANGELIZÁCIÓ

XVI. Benedek pápa üzenete a vándorlók és menekültek 98. világnapjára (2012. január 15.)

Kedves Testvéreim!

Jézus Krisztus, a világ egyetlen üdvözítőjének hirdetése „az Egyháznak első és magától értetődő feladata. (...) Ezt a hivatást, ezt a küldetést a mai társadalmi átalakulások is égetően sürgetik” (Evangelii nuntiandi kezdetű apostoli buzdítás, 14.). Ma még inkább szükségét érezzük annak, hogy új erővel és megújult módon szorgalmazzuk az evangelizációs tevékenységet, hiszen olyan világban élünk, amelyben az egyének és a népek egyre közelebb kerülnek egymáshoz, történjék ez akár a határok megszűnése és a globalizáció új adottságai által, akár a kommunikációs eszközök fejlődése, vagy éppen az egyének és csoportok gyakori és könnyed helyváltoztatásának lehetősége következtében. Ennek az új helyzetnek megfelelően, szívünkben újra kell ébresztenünk azt a lelkesedést és bátorságot, amely már az első keresztény közösségeket is mozgatta, és az Evangélium újszerűségének rettenthetetlen hirdetőjévé avatta, megfontolva Szent Pál szavait: „Hogy az evangéliumot hirdetem, azzal nem dicsekedhetem, hiszen ez kényszerű kötelességem. Jaj nekem ugyanis, ha nem hirdetem az evangéliumot” (1Kor 9,16).

E megfontolások háttéréből született meg a téma, amelyet idén a vándorlók és menekültek világnapjára választottam: „Migráció és új evangelizáció”. Hiszen az Egyház ebben az órában új evangelizálásra szólít, és azt akarja, hogy az emberi mobilitás összetett és széles világában is fokozzuk a missziós tevékenységet: azokon a területeken, ahol az Evangéliumot először hirdetik éppúgy, mint a keresztény hagyományokkal rendelkező országokban.

Boldog II. János Pál nekünk írja: „Az Igéből táplálkozni, hogy evangelizációs küldetésünk során »az Ige szolgálivá« váljunk, ez valóban elsődleges feladata az Egyháznak. (...) Bátoran szembe kell néznünk a mind sokrétebbé és megterhelőbbé váló helyzettel, a jelenségek világméretűvé válásával s a népek és kultúrák állandóan új és változó mozaikjával, amely ezzel együtt jár” (Novo millennio ineunte apostoli levél, 40). Hiszen mind a nemzeti határokon belül zajló, mind az országhatárokon átívelő nemzetközi vándorlás – történjék ez a jobb életfeltételek keresése érdekében, vagy éppen az üldöztetések, a háborúk, az erőszak, az éhség és a természeti katasztrófák által okozott fenyegető veszélyek elől való menekülés következtében – az egyének és a népek soha nem látott keveredéséhez és új problémák felmerüléséhez vezetett, nemcsak emberi vonatkozásban, hanem etikai, vallási és szellemi tekintetben is.

(Folytatás a 6. oldalon)

Árpád-házi Szent Margit
1500 körüli ábrázolása
(Főszékesegyházi Könyvtár, Esztergom)

ÁRPÁD-HÁZI SZENT MARGIT

IV. Béla királyunk leánya, Szent Erzsébet unokahúga 1242-ben született. Margitot még a szíve alatt hordozta édesanyja, Laszkárisz Mária bizánci hercegnő, amikor a tatárok Batu kán vezetésével, 1241-ben Wahlstattnál megsemmisítették a németek és lengyelek egyesült seregét, majd a vértől és a győzelmi mámortól megittasodva betörték Magyarországra. Béla király megkísérelte föltartóztatni őket a Sajónál, de borzalmas vereséget szenvedett, s Dalmáciába kellett menekülnie. A szülők végső szükségükben a születendő gyermeket Istennek ajánlották. És a lehetetlen megtörtént: messze Belső-Ázsiában meghalt a nagykán, s Batu a Duna-Tisza táján meghódított hatalmas területeket hátrahagyva, összegyűjtötte lovasait, és sietve távozott kelet felé, hogy le ne késsen az osztozkodásról.

Béla és Mária nem vonakodott fogadalmát teljesíteni: amikor Margit hároméves lett, átadták a domonkos nővéreknek Veszprémben. A Duna egyik szigetén (Nyulak szigete, ma Margit-sziget) épült új kolostorban tett fogadalmat Margit 1254-ben. Különböző kijelentései értésünkre adják, hogy a tizenkét éves leány tudta, mit tesz, amikor letette fogadalmát Humbert rendfőnök előtt. Isten kétszer is nagyszerű lehetőséget adott neki arra, hogy az egész világ előtt bebizonyítsa: ő teljesen szabadon és szívének teljes odaadásával szentelte magát az Úrnak. Kétszer is lett volna rá lehetősége, hogy Rómától felmentést kérjen a fogadalma alól. Atyja ugyanis kétszer is fölkereste a kolostorban házassági ajánlattal, mindkét alkalommal biztosítva őt arról, hogy a fölmentést Róma minden bizonnyal meg fogja adni, hiszen a kilátásba helyezett házasságok igen nagy politikai előnyökkel járnak. Az első kérő a lengyel király volt, a második Ottokár cseh király. Margit mindkettőt határozottan visszautasította. Ottokárral azonban – atyja sürgető kérésére – egy bemutatkozás erejéig találkozott.

(Folytatás a 4. oldalon)

FÉL ÉVSZÁZAD AZ EGYSÉG ÚTJÁN

Írta: Kránitz Mihály,
az MKPK Ökumenikus Bizottságának tagja

Ötven évvel ezelőtt, 1962-ben kezdődött el a II. Vatikáni Zsinat, mely gyökeres fordulatot hozott az ökumenizmus területén. A keresztény egységtörekvés nem katolikus talajról indult, de annak fejlődéséhez – a Szentlélektől való eredetének felismerése után – elkötelezett módon csatlakozott.

XXIII. János pápa prófétai hangon hirdette meg az Egyház belső és külső megújulását. Célkitűzése volt a keresztény egység helyreállítása. (1948-ban már létrejött az Egyházak Világtanácsa, s öt évvel korábban, 1943-ban a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa is megalakult. Világszinten és európai területen is általános volt a keresztények összefogásának megtapasztalása, a közös imádság, a szentírásolvasás, a közös éneklés és Jézus Krisztusról mint a világ Megváltójáról való tanúságtétel.)

A zsinatot követő évtizedekben páratlan kibontakozásnak indult az egységkeresés ügye, s miután az Egyház megfogalmazta az ökumenizmus katolikus alapelveit, „ígéretes kapu nyílt” ki a protestáns és az ortodox egyházakkal való párbeszéd megkezdésére. Az ősi és a reformáció egyházaival való kapcsolatok elindításának hajtómotorja a zsinaton az *Augustin Bea* bíboros vezette Keresztény Egységítőkarság lett. Nem csupán gesztus értékű, hanem annál sokkal nagyobb jelentőségű volt a nem

katolikusok meghívása a II. Vatikáni Zsinatra. XXIII. János halálát követően VI. Pál pápa folytatta az ökumenikus gondolat megvalósítását, melynek kiemelkedő eseményei 1964-ben az Athénagorasz pátriárkával való jeruzsálemi találkozás, és 1969-ben Genfben az Egyházak Világtanácsa székhelyének a felkeresése voltak.

II. János Pált negyedszázados pápasága a keresztény egység hiteles tanújává tette. Az *Ut unum sint* (Legyenek mindnyájan egy) kezdetű ökumenikus körlevél katolikus részről az ökumenikus párbeszéd kulcsfontosságú irata lett. 1999-ben Augsburgban az intenzív kapcsolatok következtében született meg a katolikus–evangélikus *Közös nyilatkozat a megigazulásról*. Visszatekintve a reformáció kezdetére páratlan, történelmi értékű teológiai egység valósult meg a megbékélt különbözőség jegyében. Az előrehaladás egyik jelentős állomása volt a katolikus–anglikán párbeszédben a tekintélyről szóló tanítás közös értelmezése 1998-ban.

(Folytatás a 2. oldalon)

A MAGYAR MEGMARADÁS UTOLSÓ BÁSTYÁI

Megalakult a Magyar Diaszpóra Tanács

A szórványban élő magyarokat képviselő 51 szervezet közreműködésével 2011. november 17-én Budapesten, a Parlamentben megalakult a Magyar Diaszpóra Tanács. Történelmi pillanat volt ez, hiszen ezáltal a diaszpórában élő magyarok az összmagyarorsági vérkeringésébe kerültek. Nyitóelőadásában Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes hangsúlyozta: az új alkotmány szerint a magyar állam nem csupán felelősséget érez minden magyar iránt, hanem a Szent Korona eszménye szerint felelősséget is visel. Az állampolgárság és a szavazati jog biztosítja, hogy minden magyar egyenrangú polgár legyen; nincs első és másodrangú polgár.

A tanács létrejöttével a magyar kormány minden magyart meg akar szólítani, politikai vagy vallási hovatartozásától függetlenül, hiszen egy nemzethez tartozunk, ahogyan azt Szent István királyunk megálmodta és felépítette. Fontos feladat tehát, hogy a nemzet eszméje megmaradjon világszerte, még akkor is, ha az illető személy nyelvünket már nem beszéli, de szívében magyarnak érzi magát. A tanács arra hivatott, hogy kommunikációs csatornákat is létesítsen a diaszpórában élő magyarok és Magyarország között. Rendkívül fontos, hogy mi, magyarok ismerjük egymást, és a kulturális, tudományos, vallási és egyéb kapcsolatok révén gyarapodjék a magyarság a nagyvilágban. Ennek támogatására létre jött a Nemzeti Regiszter (www.nemzetiregiszter.hu), ahová minden magyar feliratkozhat, és csatlakozhat a magyar nemzet közösségéhez.

A magyar nemzet világnemzet – mondta beszédében Orbán Viktor miniszterelnök. Az évtizedek és évszázadok viharai a magyar nemzetet szétszakították, de a magyar szellem tovább él, még külföldön is. Szük-

Cserhádi püspök és Németh államtitkár

ségszerű, hogy erőnket egybeforasszuk, és a posztkommunista korszakot végérvényesen lezárjuk. A feladat nehéz, hiszen ezt még az előző kormány is akadályozta, nem utolsósorban azért, hogy a MÁÉRT (Magyar Állandó Értekezlet) találkozóit megszüntette. Ebben a globalizációs világban, most különösen egymásra vagyunk utalva, magunknak kell újjá építenünk hazánkat és annak gazdaságát.

(Folytatás a 3. oldalon)

HITÜNK KÉRDÉSEI

Rossz világot teremtett-e a jó Isten?

Olyan kérdés ez, amelyre újra meg újra válaszolni kell. Válaszolni a gyermeknek és a felnőtteknek. Válaszolni a különböző kultúrájú, különböző nemű és foglalkozású embereknek. És ebben nincs megállás. Mert az emberek kérdeznek, főleg akkor, amikor baj éri őket. Az alapvető és mindig visszatérő kérdés pedig a világra vonatkozik, amelyben élünk, s amelyben megtapasztaljuk a természeti katasztrófákat, háborúkat, a betegségeket, a halált, az erőszak legkülönbözőbb formáit, amelyek a gyermekeket sem kímélik.

A vallásos ember gyakran beszél a „Jóistenről” (egybeírva). És nagyon sokan nem tudják összeegyeztetni Isten jóságát a világban megtapasztalt rengeteg rosszal, akár az embertől származzék az, még inkább, ha a természetből.

Egyszerűen nem vagyunk képesek fölfogni, hogy mit jelent a teremtés, és hogy mit jelent annak következménye: az, hogy a Teremtő a saját útjára bocsátotta a világot és benne az embert. Teremtő tervének kibontakoztatását rábizza a természeti törvényekre, az embernek pedig hatalmat ad arra, hogy irányítsa a saját sorsát és a saját történelmét. Ennek evangéliumi példája a tékozló fiú atyja, aki útjára engedi a fiát, mert az a saját útját akarja járni. A fiú is megtapasztalja szabadságának megkísértését. Az élet élvezeteit keresi, de bűnökbe sodródik, majd súlyos nélkülözéseket szenved, amíg kimondja, hogy „Fölkelek és visszamegyek atyámhoz”.

Nem értjük meg, hogy a természet és a világ alakulása a teremtés szükségképes következménye. És ez egyben az úgynevezett monista elgondolások képtelenségét is tanúsítja. Mert legyen ez a filozófia a Mindenséget magát Istennek tekintő materializmus, vagy a szellemi istenséget valló panteizmus, nem képes magyarázatot adni a világ és benne az ember önállóságára. Mert az ember felelős a tetteiért, hiszen szabad döntésre képes lény. A még mindig befejezetlen világban pedig a természeti törvények érvényesülnek, akkor is, ha kitör egy vulkán, akkor is, ha járvány tizedeli meg az embereket, vagy a szökőár vízáradata rombol le városokat és pusztít el emberi életeket.

Nem értjük a teremtést mibenlétét, mert teremteni annyi, mint önálló létet adni a világnak és benne az élőlényeknek, legfőképpen pedig a szabad döntésre képes embernek, akire Isten rábízta a világ irányítását.

Isten másképpen jó, mint nagyon sokan gondolják. Mert úgy képzelik, hogy akkor lenne valóban jó, ha kéréseinket teljesítené, mint Aladdin csodalámpájának őriása – bár a kérések száma ebben a mesében csak háromra korlátozódik.

A mi világunk sokkal inkább hasonlít egy három felvonásos drámához, mint mondjuk a Los Angeles közelében található Disneylandhez. Vagyis nem bábjáték az ember életútja, hanem próbatétel: a maguk és a világ sorsát intéző, felelős döntésre képes emberek drámája. Ezt Calderon *Nagy világszínháza* kísérli meg érzékelteni. Shakespeare nevezetes mondása is erre utal, aki szerint „Színház az egész világ”. Színház, de nem bábszínház. Olyan hatalmas koncepciójú dráma ez, amelyben mindannyian szereplők vagyunk, és számadással tartozunk, nemcsak embertársainknak, de Teremtőnknek is azért, ahogyan szerepünket eljátsszuk. Számadással, amely még a hátra lévő harmadik felvonásra vár.

Isten tehát nem azért jó és nem akkor volna jó, ha teljesítené sokszor meghökkentően önző, olykor pedig kifejezetten bűnös kéréseinket. (Hogy mindenhatóként mindent megtehet, azt jelzik a csodák: amelyek történnek olykor – de ritkán.) Nem akkor és úgy lenne jó az Isten, ha állandóan és engedelmesen a rendelkezésünkre állna, és úgy imádkozhatnánk a Miatyánkot, hogy „Legyen meg az én akaratom”. Nekünk kell szolgálnunk őt, nem neki minket. A mi világunk pedig nem azért rossz, mert földrengések és árvizek vannak benne vagy mert gonosz emberek keserítik meg a jók és igazak sorsát. A világ eleve nem lehet tökéletes, mert teremtett világ.

Nem lehet tökéletes, mert fejlődve kibontakozó világ. És nem lehet tökéletes, mert befejezetlen világ. Mi pedig a földi lét hatalmas és sokszínű drámájának csak a második felvonásában élünk. Vannak világunkban megrontott életek, és vannak primitív emberek, nem a civilizáció, hanem az erkölcsi jó és rossz mércéjével mérve. Mert a civilizált ember nem feltétlenül igaz ember is egyben. Aki pedig túl jól él, könnyen kísértésbe esik, hogy se Istenre, se emberre ne legyen tekintettel. Isten törvényét, a lelkiismeretet és a Tízparancsolatot egyre többen semmibe veszik, olykor nagyon súlyos következményekkel.

Világunk alapvető jellemvonása, hogy evolúcióban kibontakozó világ, és hogy nem befejezett világ. Ne mondjuk rossznak a befejezetlen alkotást. Rossz-e egy félig kész épület? Nem rossz, csak még nincs befejezve. S ne mondjuk rossznak az emberi sorsot azért, mert Isten nem bábjátékoshoz, hanem drámaíróhoz hasonlítható. Még *Az ember tragédiája* című madáchi dráma sem tragikus kimenetelű, hiszen Ádám megáll a szakadék szélén, és visszafordul. Élni akar. S földi létünk drámájában a saját szerepünket a saját lehetőségeinken belül kell eljátszanunk. Hogyan? Az alapvető utasításokat kaptuk csupán a „Rendezőtől”. Önállóan kell a szövegkönyvet eljátszanunk. Rossz-e, hogy a tékozló fiú atyja elengedte a fiát a saját útjára? De

FÉL ÉVSZÁZAD...

(Folytatás az 1. oldalról)

A keresztyének ökumenikus magatartásának alapokmányát, a *Charta Oecumenicát* 2001-ben írta alá Strasbourgban két nagy európai szervezet, az Európai Püspöki Konferenciák Tanácsa és a Keresztény Egyházak Konferenciája.

Magyarország az ökumenikus közeledező műhelye, ahol együtt él protestáns, katolikus és más felekezetű egyaránt. Elengedhetetlen, hogy a különböző egyházak megismerjék egymás történelmét, vallási életét, sajátos mentalitását. Szent István király – akit a modern ökumenizmus előfutárának tekinthetünk – keletről és nyugatról is hívott keresztyén hittérítőket fiatal országa számára.

A lutheri reformáció tanait 1522-től kezdték terjeszteni az országban. Az 1560-as években már a kálvini irányzat is megjelent, és a töröktől megszállt országban egyre növekedett a protestantizmus hatása. A reformáció nagymértékben hozzájárult a magyar nyelv és irodalom kibontakozásához is.

Az ökumenikus törekvések Magyarországon a XX. század második felében erősödtek fel, főként II. János Pál pápa 1991-es magyarországi látogatása során, aki Debrecenben felkereste a refor-

hiszen az újkori filozófia számos képviselője fogalmazza meg az ember autonómia-igényét, jelezve, hogy magunk akarjuk irányítani sorsunkat és a történelmünket, kizárva az isteni beavatkozást. Ugyanakkor állandóan azt hajtogatjuk, hogy miért nem avatkozik bele Isten jobban a világ sorsába. Miért engedi, hogy a gonosz ilyen hatalmat kapjon, hogy a búza közé konkoly keveredjék? Es sorolhatnánk tovább a hasonló kérdéseket. Ne feledjük azonban, hogy emberi életünk drámájának legjellemzőbb tényezője a jó és a rossz harca. De épp a világban megtapasztalt igazságtalanságok mutatják meg, hogy ez a világ a végső igazságszolgáltatásért kiált, amit a kinyilatkoztatás egyértelműen meg is ígér.

A szenvedés hozzátartozik a világunkhoz, akár a fizikai vagy a biológiai törvények eredményezte sorscsapásokat idézzük, akár a gonosszá vált ember műveit és annak következményeit (háborúk stb.). Ez a teremtésben kapott önállóságunk következménye. Ugyanakkor egyre világosabbá válik, hogy a teremtés mennyire igényli a megváltást, amelyben Isten szeretete és jósága már jobban érezhető, de abban sem úgy, ahogyan azt mi elképzeljük.

Rossz-e ez a világ? De hiszen tele van a teremtés csodáival! Elég a mélytengerek mesevilágát vagy a Hubble-teleszkóp által feltárt univerzum elképesztő szín- és formakáprázatát említeni. Lehull a sötétség leple a csillagvilágban. Elképesztő kozmikus művészetet tár elénk, hogy szinte elemi módon megérezzük a Teremtő „ujjlenyomatait”, akire már a teremtésből következtetni tudunk.

Kétféle világról beszélünk: arról, amit Isten teremtett, és arról, amit az ember „teremt”. Karamazov Iván ateista lett, mert nem tudta elfogadni ezt a világot. Képtelen volt a nagy megkülönböztetésre: nem a világ rossz, hanem az ember tette és teszi azzá (akire Isten rábízta), amikor elszakad Teremtőjétől és az ő üdvöztető akarától. Mindegyikünknek megvan a maga kis világa: család, munkahely, emberi kapcsolatok. Érezzük át azt a feladatot, hogy a magunk környezetében jó világot alakítsunk ki. Mert Isten az emberre bízta a világ irányítását, a mi kis világunkért pedig magunk vagyunk felelősek.

Boda László

mátus gályarabok emlékhelyét. Ezt követően hasonló, kölcsönös kiengesztelődés és megbékülés történt a Katolikus és az Evangélikus Egyház között is: 1993-ban Esztergomban, a bazilika Körösi Márk-oltáránál, majd 1996-ban Csepregen, a vallásháború evangélikus áldozatainak emlékhelyén.

1945 után négy évtizedig a magyarországi egyházak nem tudtak szabadon tevékenykedni. Nagy lélegzetvételt jelentettek 1956 szabad napjai, amikor *Mindszenty József* mellett *Ravasz László* református és *Ordass Lajos* evangélikus püspök is szót kapott a rádióban.

A ’89-es rendszerváltás az egyházak életében is nagy változást hozott. 1997-ben Grazban és 2007-ben Nagyszebenben a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsához tartozó egyházak és a Római Katolikus Egyház képviselői közösen vettek részt az európai ökumenikus nagygyűléseken. A Magyar Katolikus Egyház által 2008-ban meghirdetett Biblia évéhez és 2011-ben a Család évéhez a magyarországi egyházak különféle rendezvényekkel kapcsolódtak.

Isten nagy ajándékának kell tekintelnünk, hogy a II. Vatikáni Zsinatot követően a magyar keresztyén egyházak is párbeszédre töreksenek, mert ezzel hozzájárulnak Magyarország és Európa egységéhez és békéjéhez. □

IMASZÁNDÉKOK

Januárra

Általános szándék: Hogy a természeti katasztrófák áldozatai megkapják azt a lelki és anyagi erősítést, amelyre szükségük van életük újjraépítéséhez.

Természeti csapást sosem láttunk még olyan közelről, mint azt a földrengést és szökőárt, amely 2011 márciusában sújtotta Japánt. A képek elárasztották a világot a televízió, a sajtó és főleg az internet által; ez utóbbin még ma is láthatjuk őket. – A csapás körzetén kívül rövid ideig tart az emlékezés; egy hét vagy legfeljebb két hét után elhalványul az érdeklődés. Magában a körzetben viszont az emléke akár fél évszázadig is eleven marad, sőt még tovább is azokban a családokban, amelyek mindenkit elveszítették.

Ne felejtjük el! Sose felejtjük el! Talán megkapott egy-két kép, mint például az a férfi a völgyhídon. A hid alatti utcába bezúdul a törmelékét magával sodró fekete víz. Szintje gyorsan emelkedik. Az áradásban csónakok jelennek meg csapatostul. A férfi néz lefelé, kíváncsian, meglepődve; majd a másik oldalra rohan, hogy ott is lássa a vizet, amely folytatja pusztító áradását; aztán visszatér előző helyére, míg végül rádöbben (amint ez pár pillanattal korábban egy közelében járó autóvezetővel is történt), hogy veszélyben lehet a völgyhídon. Akkor futva elmenekül. Vajon mi történt vele?

Anyának nevezzük a természetet – ami olykor bizony szélsőes, csapodár anya. A fák gyümölcsöt teremnek, a mezőkön gabona, rizs, burgonya nő; a virágok ezerféle színeikkel beragvogják a napot. Igen: ha süt a nap, ha jókor és kíváncsian mértékben esik, ha a talaj tápanyagban gazdag marad, a tenger pedig nem lép ki medréből. Ne is szóljunk a többi teremtményről, amelyekkel jóban-rosszban osztozunk ezen a bolygón – legyen szó háziállatokról, pusztító sáskákról vagy elefántokról. A férfi a völgyhídon ugyan mit tudott „természet anyáról”? Úgy látszik, bízott benne. Bizonyosan nem látta, hogy jön a csapás, a dühöngés, hogy a szelíd arc ördögivé fajult.

Ne feledjünk! Sose feledjünk! De hát nem kell-e továbbhaladni az életben? Persze kell; de nem elfeledve, amit akkor láttunk. Ha akarjuk, nevezzük ezt „kinyilatkozásnak”: olyan valaminek, ami normális körülmények között rejtve marad szívünk mélyén. Egyik pillanatról a másikra nyilvánvalóvá lett, hogy nincs örök időre szóló helyünk ezen a Földön... Hogy a természet olykor megvadul, és az ember mindenféle biztonsági intézkedéseinek megvannak a határai... A férfi a völgyhídon: bármelyikünk magára ismerhet benne...

Átvitt értelemben anyának nevezhetjük a természetet. Ugyancsak van egy Atyánk is, a szó szoros értelmében mennynek és földnek Teremtője. Teljes biztonsággal hozzá intézhetjük imánkat. A férfi a völgyhídon vajon imádkozott?

És aztán: a szökőár hány csoda megvalósulására adott alkalmat? Valószínűleg többnek, mint gondolnánk, de bizonyosan kevesebbnek, mint szeretnénk volna. Ha számolunk azzal, hogy csodák ritkán történnek, inkább annak van értelme, hogy az áldozatok lelki erősségéért imádkozunk. A megerősödés fontosabb, mint a csodák, mert a napok, a hetek, az évek hosszú során át segíti a természeti csapások áldozatait, jöllehet az emberek többsége elfelejtette balszerencséjüket.

Ne feledjünk! Sose feledjünk! Egy napon te is a völgyhid embere lehetsz.

(Folytatás a 6. oldalon)

KEZDEMÉNYEZŐ SZERETETTEL

Családok napja Augsburgban

A Család éve alkalmából az augsburgi Szent László Katolikus Misszió családi napot rendezett advent első vasárnapján. A szentmisét Bíró László, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia családreferens püspöke mutatta be. „Az advent azt jelenti, hogy Isten jön felénk, kezdeményező, megelőző szeretettel” – mondta a püspök.

Homíliájában három magyar szent család erényeit állította a jelenlévők elé. Szent István, Boldog Gizella és Szent Imre családi élete arról tesz tanúságot, hogy a külső tevékenység és a belső csend, a világi elfoglaltság és a családi együttlét egyensúlyban tartható. A modern ember életében sajnos ez az egyensúly felborult: a családi együttlét, a csend és az ima háttérbe szorult a munka mögött. Szent Erzsébetről szólva a főpásztor arra hívta fel a figyelmet, ne szégyelljük kinyilvánítani embertársaink iránti szeretetünket, különben az csak a mi saját érzésük marad, nem válik létté a szeretett személyben. Boldog Batthyány-Strattmann László, a szegények orvosa hivatásának tekintette családapai mivoltát is. Bíró püspök rámutatott: a munka nem életcél, hanem nemes célok elérésének nemes eszközeként tekintsünk rá. Ilyen cél családunk életének biztosítása. Ha minden időnk és erőnköt főlemészt a munka, akkor felborul a célok és eszközök hierarchiája, ezzel odavész életünk egyensúlya.

A délutáni kulturális programot a hétvégi óvodát és iskolát látogató gyerekek műsora nyitotta meg: Móra Ferenc „A nyughatatlan méhecske” című meséjét adták elő népdalokkal és körjátékokkal tarkítva. Az előadás utáni szeretetvendégség során finom igazi bográcsgulyással és virslivel kínálták a szép számú vendégsereget, miközben a gyerekek adventi barkácsolással és a szentek életéről

szóló rejtvények megfejtésével tölthették el az időt.

Bíró László püspök ezt követő előadásában a házasság szentségéről beszélt, folytatva a prédikációban megkezdett gondolatmenetet. Hangsúlyozta: nem az a fontos, mit *ne* tegyünk azokkal, akiket szeretünk, hanem az, hogy mit *tegyünk*. A szeretet jól jót cselekvő jóság. A II. Vatikáni Zsinat által bevezetett fogalomról, a családgyházról szólva rámutatott az Egyház és a családok közös feladataira, mint a közösségteremtés, a tanúságtétel, a liturgia, illetve a rituálék, valamint a diakónia, vagyis egymás szolgálata. Végezetül arra kérte hallgatóit, sose hiányozzék életükből ez a három szép magyar szó: kérem, köszönöm, szeretlek.

A tartalmas és elgondolkoztató előadást az augsburgi zenecsoporthoz tartozó koncertje követte. A kórus *Seböck Ibolya* vezetésével és több hangszer kíséretével néhány adventi dalt adott elő. A kulturális műsor fénypontja a komlói Hím Singers énekegyüttes fellépése volt. Repertoárjuk a reneszánsztól a XX. századig, az egyházi énekektől a népdalokig sok korszakot és műfajt ölel fel.

Több mint kétszázötvenen érkeztek erre a hangulatos családi napra Augsburgból, Kempenből, Neuburgból és Ingolstadtból: idősek és fiatalok, házaspárok és gyermekes családok, hogy együtt ünnepeljenek és töltődjenek fel lélekben, a Megváltó születésére várva.

Silló-Menzel Ágnes

AZ EMLÉKŐRZŐ KITÜNTETÉSE

Lovagkereszt Nyers Istvánnak

Schmitt Pál köztársasági elnök a Magyar Köztársasági Érdemrend lovagkeresztje kitüntetését adományozta Nyers Istvánnak, az 1956-os forradalom és szabadságharc idején tanúsított magatartásáért, a svájci emigrációba menekült magyarokat összefogó munkásságáért, identitásuk megőrzéséért végzett erőfeszítéséért, valamint 1956 szellemiségének ápolásáért és továbbadásáért. A kitüntetést Nagy Erzsébet magyar nagykövet asszony ünnepélyes keretek között adta át november 30-án Bernben.

Nyers István 1957 januárjában fiatalként kényszerült elhagyni az országot sok-sok honfitársával együtt. Svájcban telepedett le, és ott családot alapított. 1964–2007-ig a Zürichi Magyar Egyesület vezetőségi tagjaként aktív szerepet vállalt a szervezet életében, az 1956-os magyar forradalom és szabadságharc emlékéit ápolva. Ma is minden lehetőséget megragad, hogy kimondja és szolgálja az igazságot, és azt továbbadja a fiatalabb nemzedéknek is.

2006. október 24-én a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye középiskolások számára a forradalom emlékére történelmi vetélkedőt rendezett, amelynek nyertesei egy hetet töltöttek Svájcban, a Zürichi Magyar Egyesület tagjainak vendégszeretétét élvezve. A diákok az élő történelemmel, személyes sorsokkal ismerkedtek, miközben találkoztak az emigrációban élő '56-os magyarokkal. A fiatalokat Nyers István és felesége látta vendégül otthonában. A késő estébe nyúló beszélge-

tések során a fiatalok számos történettel ismerkedtek meg, és megtekintették Pista bácsinak az évtizedek alatt

A magyarokat összefogó munkásságáért...

összegyűjtött, '50-es évek magyar történelmével kapcsolatos írásos, tárgyi emlékekből álló gazdag archívumát. Emellett az egyesület több tagjai egy-egy napos kirándulást szerveztek számukra, ismerkedve Svájc nevezetességeivel. Nyers István többek között megmutatta a diákoknak az obwaldeni Flüeli-Ranfbán a svájci ifjúság által 1956 novemberében, a forradalom vérbefojtása után állított keresztet is, amely azóta őrzi a fiatal mártírok emlékét.

Az idei ősz ismét a megemlékezés ideje volt. Az 1956-os forradalom 55. évfordulója a Svájcban élő magyarságnak is jelentős, hiszen már egyre kevesebben vannak azok, akik fiatalként még átélték a forradalmat.

Kovács Ágnes

NEMZETBEN GONDOLKODVA

Magyar advent Torontóban

Szokatlan istentiszteletet tartottak advent második vasárnapján a torontói magyar reformátusok templomában: az igehirdető ugyanis nem Vass Zoltán lelkipásztor volt, hanem Sajgó Szabolcs jezsuita, a magyar katolikusok Szent Erzsébet-templomának plébánosa. A testvéregyházak nyújtották ki ily módon egymás felé a kezüket, ami a nemzetben gondolkozás bizonyítéka, és tekinthető akár a remény jelének is a szétzilált torontói magyarság újbóli egymásra találásának útján. Az igehirdetés vezérgondolata ez a Márk evangéliumából vett passzus volt: „Elküldöm követemet útkészítőnek...”

Ez az adventi várakozással teli vasárnap azért is kiemelkedő volt, mert megjelent a templomban Pordány László magyar nagykövet és felesége, Mária asszony, valamint Helyes Imre vezető konzul és felesége, Anna asszony is. Az istentisztelet után a Károli Gáspár-teremben az orgona-alap megsegítésére szervezett jótékony célú ebédre került sor. Az ebéd alatt Farkas András zongorajátéka szórakoztatta a résztvevőket, majd ezt követően ünnepi keretek között magyar állampolgársági esküt tett az a hetvenhárom személy, akik éltek az egyszerűsített honosítási eljárás lehetőségével.

Az ünnepséget Vass Zoltán nyitotta meg. Miután üdvözölte az eskütételre lelkileg felkészült új magyar állampolgárokat és vendégeiket, a november 17-én a budapesti Parlamentben megalkult Magyar Diaszpóra Tanács fontosságáról és célkitűzéseiről beszélt.

Az ünnepi műsort Kacsó Erika szavalata vezette be: Reményik Sándor *Nagy magyar télben picike tűzek* című költeményét mondta el, majd Szűcs Béla elénekelt a *Hazám, hazám* kezdetű áriát Erkel Bábkán című operájából. A torontói Kodály-táncospár két szép magyar tánccal zárta a programot.

Helyes Imre vezető konzul a kettős állampolgársági törvény jelentőségéről beszélt kiemelve, hogy a nemzet tagjainak óhaját érvényesíti a magyar kormány, megteremtve a felzárkózás megvalósításának eszközeit és a cselekvési irányokat is. A legfontosabb, legszebb azonban az, hogy akik felé Magyarország kinyújtotta kezét, azok ezt elfogadták.

Rövid vetítés vezette be a nap fénypontját, az új magyar állampolgárok eskütételét. A hazai képek felvillantá-

Pordány László nagykövet

sa hangulatilag készítette fel a jelenlévőket a nagy pillanatra, az ünnepélyességet fokozta három különösen szép dal is: a Honfoglalás című filmből ismert *Kell még egy szó*, az Oláh Ibolya hangján ismertté vált *Magyarország*, valamint az Ismerős arcok együttes Nélküled című kompozíciója.

Pordány László felolvasta az eskü szövegét, amelyet minden új állampolgár fennhangon ismételt, majd a nagykövet egyenként adta át a honosítási okleveleket.

A nagykövet Orbán Viktor miniszterelnök és Schmitt Pál köztársasági elnök nevében köszöntötte a jelenlévőket. Idézte József Attilának az alkalmhoz illő sorait: „Íme, hát megeltem hazámat, a földet, ahol nevemet hibátlanul írják fölébem...”, mondta, utalva arra, hogy az állampolgársággal mindenki kötődik lelkileg, érzelmileg, szellemileg a nemzethez. „Szüksége van tehát minden magyarnak a magyar állampolgárságra. De ugyanakkor a nemzetnek is szüksége van Önökre. És mai helyzetünkben ez nem csupán tetszetős beszédfordulat, hanem alapvető föltétel ahhoz, hogy nemzetünk megmaradjon és tovább éljen. Mostanra ugyanis annyira megfogyatkozott a nemzet, hogy belátható közelségbe kerültünk ehhez a veszélyhez... Ebben a helyzetben el kellett dönteni, hogy hagyjuk magunkat az eltűnés útjára sodortatni, vagy megállítjuk a fogyást. Az új magyar nemzeti kormány az utóbbi mellett döntött. A legelső lépés, amit meg kell tennünk, az összefogás, mert csak együtt cselekedhetünk. Ennek része az Önök állampolgársága is.”

Dancs Rózsa

A MAGYAR...

(Folytatás az 1. oldalról)

Össze kell fognunk világszerte, és segítenünk kell abban, hogy mi, magyarok – erkölcsileg és nemzetileg – újjászüllessünk, és ismét sikerek legyenek, Széchenyi szavai szerint: „egynek minden nehéz; sokaknak semmi sem lehetetlen”.

Az egyházak külön szerepet és helyet kaptak a tanácson belül, hiszen a meghívottak között jelen volt Cserhádi Ferenc, a külföldön élő római katolikus magyarok lelkipásztori ellátásával megbízott esztergom-budapesti segédpüspök és sok lelkész. A Magyar Diaszpóra Tanács külön hangsúlyt fektetett az egyházak szerepére a magyar nyelv, kultúra és identitás megőrzésében. A tanács alapító nyilatkozata kiemeli: a résztvevők „egyetértének abban, hogy az egyházak meghatározó szerepet töltenek be a hit, a nyelv és a közösség megőrzésében. A magyar nemzet szemszögéből az egyházak a nemzeti megmaradás kiemelt jelentőségű intézményei. Hangsúlyozzák, hogy a diaszpóra egyes közösségeiben az egyházi intézmények a magyarként való megmaradás utolsó bástyái.” A Magyar Diaszpóra Tanács ezzel azt is elismeri, hogy külföldön a hitet és a

A tanács alakuló ülése

magyarságot szinte lehetetlen kettéválasztani.

Most pedig rajtunk, a külföldön élő magyarokon a sor. Éljük a tanács által biztosított lehetőségekkel, hogy hitünknek, identitásunknak és hovatartozásunknak hangot adhassunk, és hozzájáruljunk nemzetünk újjászüléséhez. A magyar állampolgárságot külföldön élve is megszerezhetjük (www.allampolgarsag.gov.hu) és kérhetjük felvételünket a Nemzeti Regiszterbe (www.nemzetiregiszter.hu), összefogva igazi világnemzetté válhatunk!

Androvich Tamás, Montreal

Gyerekeknek

A KIRÁLYLÁNY MOSOGAT

Nagyon szerettem azt játszani kisgyerekek koromban, hogy királynő vagyok. Szívesen parancsolgattam volna egy egész udvartartásnak, csak hogy nem volt udvartartásom. Testvérem is egy volt csupán, a bátyám, aki inkább nekem parancsolgatott, és ő volt a nagyobb, az erősebb. Miféle királynő vagyok én? – keseregtem magamban, míg nem édesapám egy szép januári napon kivitt bennünket a pesti Margit-szigetre.

Sétálgattunk a hajdan volt kolostor falmaradványai között, ahol sok száz évvel ezelőtt egy igazi királynő, Szent Margit élt. Édesapám sok olyasmit is mesélt róla, ami valahogy nagyon távol állt attól, amit én gyerekfejjel a királynőkről gondoltam. Hogy nem fényes királyfiról álmodott, hanem arról, hogy Jézus az ő igazi vőlegénye. Úgy élt a többi apáca között, mintha nem is a király lett volna az atyja, ugyanúgy dolgozott a ház körül, mint ők.

Fiataloknak

ÚJ ÉV, ÚJ LEHETŐSÉG

Régi szokás, hogy az új esztendő első napjaiban, szóban vagy írásban boldog új évet kívánunk egymásnak.

Mert a boldogságra és a boldog életre, évekre mindenki vágyik. Persze nem csak szereteteinknek, ismerőseinknek kívánjuk a boldogságot, hanem magunknak is: hogy szerencsések, eredményesek és sikeresek legyünk az új esztendőben! De ha valóban új évet és új csodákat akarsz, akkor azért tenned is kell: kívül vagy belül változni és változtatni, Isten felé figyelni, megállni és újra rendezni sok mindent. Tegyel érte, hogy ha kell, változzék a gondolkodásod, az imaéleted, az érzésvilágod. És akkor mindjárt más színben fogod látni a világot!

Persze tudom, sokan vannak olyan lelki állapotban, hogy minden újnak a közeledése inkább balsejtelmet, borúlátást vált ki belőlük, semmint reményt, örömteli izgalmas várakozást.

Sokszor felületesen, nem eléggé átgondolva cserélünk gondolatokat szereteteinkkel, barátainkkal. Istenre is sok esetben csak felületesen gondolunk. Gyakran felszínesek imádságaink és a szentmiséken a jelenlétünk is, mert rohanó világban élünk és nincs időnk – legalább is ez mondjuk. Jó

Társnőitől azt kérte, hagyják neki a leg-szolgaibb munkát, takarított és mosogatót is. Ez megdöbbentett, mert én nagyon nem szerettem mosogatni.

Akkor már a bátyám is nagyon figyelt, amikor édesapánk a királyról is beszélt: hogy csak az tud másoknak jó parancsokat adni, aki önmagának is képes parancsolni. Hogy az igazán nagy ember elsősorban önmagán igyekszik uralkodni. Ettől kezdve kissé másként játszottuk a királyt és a királykisasszonyt, a bátyám próbált udvarias lenni még velem szemben is, én meg elmostam az ő tányérját is.

Nagymamaként már ritkán gondolok arra, hogy jó volna királynőnek lenni, de a múltkor, mikor ebéd után elmosogattam a család után, nevetve arra gondoltam, hogy az a fényesen csillogó tál, az az én koronám.

Erzsébet néni

lenne tehát újra átgondolni kapcsolatainkat is: Istennel és embertársainkkal egyaránt. Az újév ünnepével kezdődő új esztendő minden egyes napja új lehetőséget nyújt arra is, hogy mélyítsük kapcsolatainkat – újból átgondolva azokat a szeretetben, Isten szeretetében. Tudjunk tehát hálát adni a jóért, az örömekért, de ugyanakkor köszönjük meg a megpróbáltatásokat is, mert azokkal is valamilyen célja volt velünk. Mélyek és szeretetteljesek Isten gondolatai. Mélyen és szeretetben átgondolta a Szentháromság közösségében a teremtest, a megváltást, az örök életet, melyet számunkra készített elő.

Átgondolta a velem és veled való kapcsolatát is, ezért hív, hogy lépünk szeretetközösségre övele. Milyen csodálatos kiváltság, milyen nagyszerű ajánlat: a Mindenható azt szeretné, hogy rá figyelő és vele a szeretetben elmélyülő hűséges gyermekei legyünk.

Arra hív, hogy az Ő küldötteiként járjunk ebben a világban! Micsoda öröm és a valódi, igazi boldogság forrása az, hogy az Isten tenyerén és életében részesedve folytathatjuk életünket – ha kell, újjá rendezve – az új esztendőben is!

Tomi atya

daképe. Alázatosabb volt, mint mi, szolgálóleányok.”

Életének alapszabálya egészen egyszerűen hangzik, de a három egyszerű tétellel az Evangélium egész tökéletességét magában foglalja:

- Istent szeretni,
- magamat megvetni,
- senkit meg nem utálni, senkit meg nem ítélni.

A fátyol alatt is IV. Béla odaadó leánya maradt. Nem hagyta ugyan politikai érdekből férjhez adni magát, de az utolsó nagy Árpád-házi uralkodó messzemenő terveivel és erőfeszítéseivel szoros kapcsolatban volt. Egykor Istennek ajándékozták, mivel atyja ezáltal akarta kieszközölni hazánk megszabadulását a tatároktól. Amikor Margit elég idős volt ahhoz, hogy önmaga felől szabadon döntsön, megerősítette ezt a följárlást. Remélte, hogy Isten elfogadja őt, mint elfogadta valamikor Krisztus áldozatát, akinek haláláról ezt mondja az Írás: jobb, ha egy ember hal meg, mint hogy az egész nép elveszen.

Huszonnyolc éves korában halt meg, 1270. január 18-án. Boldoggáavatási perét sohasem fejezték be, de tiszteletét 1789-ben hivatalosan is engedélyezték. 1943-ban avatták szentté.

(Szentek élete)

A TESTVÉRED JÖN SZEMBE

Kongresszus a külföldön tanuló diákok pasztorációjáról

A Vándorlók és Úton Lévők Pápai Tanácsa kongresszust szervezett november 30. és december 3. között Rómában, amely a külföldön tanuló egyetemisták lelkipásztori gondozásával kapcsolatban a kultúrák találkozásának a kérdéssel foglalkozott.

Akár a mottója is lehetett volna a kongresszusnak az a kis történet, amelyet Ravasi bíboros idézett fel: *Egy vándor megy a sivatagi ösvényen – ahol lehetetlen a visszafordulás –, és látja, hogy messziről közeledik valami. Talán valami vadállat. Retteg, de folytatnia kell az útját. Ahogy közeledik ez a valami, látja, hogy ez egy ember. Fél, hátha egy rabló-gyilkos az illető, de visszafordulni nem lehet. Csak amikor a közelébe ér, akkor ismeri fel: a testvére jön vele szembe, akit már húsz éve nem látott...*

A kongresszus résztvevői között voltak bíborosok, püspökök, szerzetesek és világiak, köztük harminc egyetemista: Európából, Amerikából, Afrikából, Ázsiából és a Közel-Keletről. A kéttagú magyar delegációt Cserhádi Ferenc, a szlovén magyarság lelkipásztori ellátásával megbízott esztergomi segédpüspök és Alessandro Caprioli atya, budapesti egyetemi lelkiesség képviselője alkotta. E sorok írója az Európai Püspöki Konferenciák Tanácsa Katekézis, Iskola és Egyetem Bizottságának a titkáráként volt jelen a kongresszuson.

A Konstantinápolyi Egyetemes Patriarkátus, az Anglikán Közösség és a Lutheránusok Világszövetségének küldöttei ökumenikus távlatot adtak a találkozásnak.

A résztvevőket fogadta XVI. Benedek pápa, aki köszöntő szavaiban beszélt a külföldi egyetemisták lelkipásztori ellátásának fontosságáról, és ennek folytatására bátorította a jelenlévőket.

A kultúrák találkozása kapcsán a kultúra két fontos mozzanatát kell kiemelni. Egyrészt minden ember egy konkrét kultúra közegében születik, jut el az önismeretre, és abban a kultúrában fejezi ki magát. Másrészt viszont egyetlen kultúra sem meríti ki az embert a magatejességében, mivel az ember a végtelenre, Istenre irányul, aki minden emberi kultúrát végtelenül felülmúl. Ezért lehetséges a kultúrák között igazi párbeszéd is, és nem kell attól tartani, hogy az emberi kultúra valaha is eljut egy végpontra, ahonnan nem fejlődhetne tovább. – Minden kor kereszténysége számára kihívást jelent ugyanakkor az, hogy kultúráját a lehető legteljesebb mértékben átjárja az Evangélium kovácsa, illetve hogy képes legyen arra, hogy az Evangéliumot kultúrájának nyelvezetén a lehető legérthetőbb, leg-hitelesebb módon hirdesse, közvetítse.

A külföldi egyetemisták pasztorációjával kapcsolatban egy sor nehézségről is hallhattunk. Ezek közé tartozik az érkező diákok kezdeti nyelvi és kulturális kiszolgáltatottsága, a tárgyi és anyagi

feltételek szükségessége (a katolikus kollégiumok, ösztöndíjak korlátozott száma), a tanulmányok végén felbukkanó döntési helyzet („hazatérni vagy maradni?”). A pasztorációval foglalkozó személyek (lelkészek, lelkipásztori munkatársak) viszonylag csekély száma, túlterheltsége is probléma.

Ugyanakkor sok jó kezdeményezésről, működő struktúrákról és személyes örömkörről is beszámoltak. Mindig ott történnek az élet apró csodái, ahol az előítéletek falai leomlanak, ahol az „idegen” vendég lesz, és lehetőséget kap rá, hogy megossza saját értékeit a többiekkel, és ezek a többiek pedig képesek ezt elfogadni.

Hadd egészítsem ki a beszámolót néhány személyes gondolattal, hiszen 1988-tól 1993-ig én is külföldön tanuló diák voltam, most pedig 2007 óta külföldön szolgáló pap vagyok. Azt tapasztaltam, hogy „idegenben” a magyarságom és a görögkatolikus identitásom – elvesztve az otthoni közeg magától értetődő természetességét – egyre fontosabb és tudatosabb lett. Ugyanakkor mások kérdései kapcsán ismertem fel, mennyi mindent nem tudok abból, amit tudnom és élnem kellene, s hogy az önazonosság sohasem befejezett és megoldott valami, hanem folyamatosan mélyülő, megbocsátásban és szeretetben megélendő valóság. Így lett nyilvánvaló, hogy a másik tükrös is, aki önismeretre is tanít.

Korábban a kultúrák közötti párbeszédnek hívott dialógust Benedek pápa úgy pontosította, hogy ennek voltaképpen a kultúrák közötti olyan találkozásnak és beszélgetésnek kellene lennie, amely az emberre vonatkozó egyetemes igazság fényében zajlik. Ha ezt megnyitjuk az Isten igazságának fénye felé, akkor fedezzük fel benne igazán azt a távlatot, amely szabaddá tesz. Ez Krisztus igazságának a fénye. Ez igazít el minket annak megítélésében, hogy a kereszténység eddigi inkulturációinak hatalmas örökségéből mi a kincs és mi lényegtelen, továbbá hogy más kultúrák érzékenysége mit fedezhet fel, mit élhet meg Krisztus istenembségéből és Egyházának közösségéből, és mit kellene esetleg elhagyniuk ahhoz, hogy hozzá tartozhassanak.

Egy ilyen párbeszéd úgy tud egyesíteni, hogy nem szünteti meg a valódi egyéni és közösségi értékeket. Ez változtatja át az Isten végtelen szeretetére nyitott dialógust az ajándékok cseréjének ünnepévé, egymás megismerésének, megbecsülésének és szeretetének csodájává.

Janka Ferenc

A kongresszus egyik tanácskozása után (balról jobbra): Gabriele Bentoglio CS atya, a migránsok pápai tanácsának altitkára, Cserhádi Ferenc püspök, Antonio Maria Veglio érsek, a migránsok pápai tanácsának elnöke, Vincent Nicholas westminsteri érsek, Rino Fisichella érsek, az Új Evangelizáció Pápai Tanácsának elnöke és Janka Ferenc atya, CCEE-főtítkárhelyettes

Floridai levél

PEZSGÓK TITKA

Szilveszter, farsang, ünnepi alkal-
mak. Gyöngyözik a pezsgő a poharak-
ban, emelkedik a hangulat. A pezsgő-
zést hírességek, világszépek fémjelez-
ték Madame de Pompadourtól Mary-
lin Monroe-ig. De azt, hogy voltak a
férjük halála után a birtokot és a pezs-
gőgyártást egyedül irányító nők is, azt
már kevesen tartják számon. Pedig ér-
demes belenézni a Pommery, a Bol-
linger, de még inkább az özvegyek nevét
viselő La Veuve Clicquot-Ponsardin
történetébe. Két évszázad, három nő –
két francia, egy német. Egyiket sem
nevelték arra a „karrierre”, amelyet
azán maguk alakítottak ki, miután a
nagy véletlenek válaszul elé állították
őket: vagy a fiatal, gazdag özvegyek
kényelmes élete, vagy a férjük helyét
átvevő, a rájuk maradt munkába nem
csupán beletanuló, de irányítónak, sőt
újítónak váló személyiségek küzdelmes
sorsa.

Az első, és kétségtelenül leghíresebb
nő, akinek egyes újításait a mai napig al-
kalmazzák a pezsgőgyártásban, az
1777-ben született Barbe-Nicole Pon-
sardin volt. A reimsi polgármester elké-
nyeztetett lánya jó házasságot kötött.
Férjének nagynevű borászata és birtoka
volt. Hirtelen halála azonban véget ve-
tett a szép életnek. De Nicole nem tört
meg. Átvette a cég vezetését. Kitanulta a
pezsgőgyártás és az üzleti élet fortélyait,
mégpedig olyan eredménnyel, hogy keze
alatt az eredeti évi százezer palack 750
ezerre nőtt. Hatásos üzleti fogásnak bi-
zonyult, hogy a nagy hírű pezsgő neve elé
odabiggyesztette az „özvegy” jelzőt.
Nemzetközi sikerét pedig mi sem jellemzi
jobban, mint az orosz exporttal kapcsola-
tos mondás: Madame Clicquot öntözi
Oroszországot.

A Pommery cég híressé vált vezetője, az
1819-ben született Jeanne Alexandrine-
Louise Melin iskoláit Angliában végezte.
Húszévesen ment feleségül Louis
Pommeryhez, a pezsgőjéről híres cég
tulajdonosához. Az intelligens, energi-
kus Jeanne 39 évesen lett özvegy. Ka-
rakterét találóan jellemzi kijelentése:
Én, Madame Pommery (...) elhatároztam,
hogy átvesszem és vezetem elhalá-
lozott férjem cégét”. És jól tette. Újítónak,
kereskedelmi zseninek bizonyult.
Többek között az ő újítása volt az éke-
zésnél felszolgált „száraz, fűlszáraz és
extra száraz” pezsgő. Vezetése alatt ug-
rott fel a forgalom évi 45 ezerről 2 mil-
lió 250 ezerre.

Franciaországból, a pezsgő hazájá-
ból a szomszédos Németországba ér-
keztünk, ahol a fogalomra vált Bol-
linger renométját a férje halála után a
cég élére állt özvegy, Lily Bollinger
örökbírtta. Lily, a legfiatalabb a há-
rom özvegy között, a nehéz, háborús
időkben, 1941-ben állt a cég élére, me-
lyet harminc éven át, 1971-ben bekö-
vetkezett haláláig páratlan sikerrel ve-
zetett. Energiája és kitartása mellett
szállóigévé váltak humoros mondásai.
Arra a kérdésre, kedveli-e a pezsgőt, a
legnagyobb természetességgel vála-
szolta: „Iszom, amikor jó kedvem van,
iszom, amikor szomorú vagyok. Néha
egyedül is iszom. Társaságban viszont
egyenesen a kötelességemnek érzem.
Egyébként hozzá sem nyúlok, kivéve,
ha szomjas vagyok...”

Régi filmekben kötelező volt a ciga-
retta és a pezsgő. A James Bond-
sorozatban 1973-tól kezdve szerepelt
„a” Bollinger. De az 1829-ben alapított
cég kiváló terméke nem hiányzott már
Viktória királynő asztaláról sem.
1981-ben pedig Charles és Diana eskü-
vőjére Erzsébet királynő 150 láda
1973-as (!) Bollingert rendelt.

Bitskey Ella, Sarasota

SZERETETSZOLGÁLAT

Jobb kifejezés nem ju-
tott az eszembe, amikor a
karácsony előtti napokban
a Bajor Rádióban bemu-
tattak Münchenben élő
személyeket, akik úgy
éreztek, felelősségük van
messzi országokban élő,
nehéz sorsú embertársai-
kért, és saját elhatározá-
sukból segítségkérő kez-
deményeztek. Nem egy-
szeri fellángolásról volt
szó, hanem kitartó, rend-
szeres, némelykor kilátás-
talannak tűnő erőfeszítés-
ről, amelyért nem várnak
köszönetet. Az Afrikába
és Dél-Amerikába irányu-
ló humanitárius akciók
mellett megütötte a füle-
met egy Magyarországot
támogató kezdeményezés.

Friderun Krems el-
mondta, hogy közvetlen a
rendszerátváltást követően
egy ismerőse bemutatta a
budapesti Szent Erzsébet
Segélyszolgálat azóta el-
hunyt vezetőjének, aki ar-
ra kérte, hogy a közelgő
télre való tekintettel sze-
rezen neki müncheni ba-
ráti körében télikabátokat
a didergő szegények szá-
mára. Friderun Krems ha-
zatérve nem maradt tét-
len, és nemcsak télikabá-
tokat, hanem más meleg
holmit is összegyűjtött,
majd ismét beült az autó-
jába, és elvitte mindezt
Budapestre. Az akkor épp
nyugalomba vonult, de
még igencsak tetterre kész

bajor asszony nevét ha-
marosan megismerték a
Magyar Karitátszónál, aho-
vá idővel sorozatban
kezdte küldeni jótékony
célú küldeményeit.

Nemsokára a budapesti
Vöröskereszt egyik veze-
tője is kapcsolatba lépett
vele, és megmutatta neki
az intézmény ingyenkony-
háját, hajléktalanszállásait

és munkanélküli-menhe-
lyét. Friderun Krems pedig
nem maradt rest, gyűjtőak-
cióit jócskán kiterjesztve
már nemcsak ismerősi kö-
rben népszerűsítette a ma-
gyarországi szegények tá-
mogását, hanem vállala-
tokat, cégeket is megkere-
sett az immár egyre gyako-
ribb szállítmányok anyagi
fedezetének előteremtése
érdekében. Mivel jótékony
célú a kezdeményezés, az
adakozóknak elismervényt
tud átadni a folyósított
összegekről, amelyet aztán le-
het írni az adóból. Így
végső soron mindenki jól

jár, de legfőképpen azok a
magyarok, akik támogatás-
ra szorulnak.

Ahogy ilyenkor lenni
szokott, a kör egyre bő-
vült, az adományokat
szállító teherautók már
nemcsak Budapestre, ha-
nem vidékre is visznek a
 müncheni nyugdíjas által
gyűjtött ruhákból, búto-
rokból, élelmiszerekből.
A Bajor Rádió adásában
elmondta, hogy kará-
csony előtt háromszáz
szegény sorsú kislánynak
és kisfiúnak rendez szere-
tetvendégséget, amelynek
védnökségét Mádl Dalma
asszony vállalta. Friderun
Krems nem titkolta azon-
ban azt sem, hogy lehető-
ségei erősen behatároltak,
mert ideje ugyan bőven
van, hiszen gyerekei már
jó ideje kirepültek a csalá-
di fészekből, de mivel ő is
a nyugdíjából él, a fuvaro-
zást már csak pénzado-
mányokból tudja fedezni,
viszont a jelenlegi, távol-
ról sem rózsásnak tűnő
gazdasági helyzet egyre
több eddigi forrását
apasztja el. Sietett azon-
ban hozzáfűzni, bizik Is-
ten kegyelmében, amely-
lyel eddig is lehetővé tette
számára a nemegyszer
szinte lehetetlennek tűnő
problémák megoldását, és
magyarországi véden-
cei ebből végül is semmit
sem vettek észre.

Vincze András

A VALLÁSSZABADSÁG NÉLKÜL
NINCS SZABADSÁG

Az elvilágiasodásról és
a laicizmusról tartott sze-
mináriumot a milánói ka-
tolikus egyetemen Tony
Blair volt brit miniszterel-
nök, akit megtérése óta
szenvedélyesen foglal-
koztat a vallások és a köz-
élet kapcsolata.

Az olasz válság hírei-
nek hallatán Tony Blair
azt hangsúlyozza: a jelen-
legi helyzetet nem lehet a
hagyományos kategóriák-
ban gondolkodni, és csak
rövid távra figyelve meg-
oldani. „Minden döntést
tágabb kontextusba kell il-
leszteni. A kontextus pe-
dig ez: míg a XX. század-
ban a konfliktusok az ide-
ológiából fakadtak, a XXI.
század más jellegű ellentét
jegyében indult, amelynek
döntő pontjai a vallási és
kulturális különbségek.
Innen kell elindulnunk, és
tudatában lenni annak,
hogy vallásszabadság nél-
kül nem létezik szabadság,
azaz nem létezik demok-
rácia” – állítja a politikus.

Az államférfi szót belő-
le, de a hívő is. 2007-ben,
néhány hónappal az utolsó
miniszterelnöki mandátu-
ma után Blair megtért, ka-
tolikus lett, és véleménye
szerint ebben nem volt

semmi rendkívüli: „Évek
óta elkísértem feleségemet
a misére, már otthon ér-
zem magam ott” – fogal-
maz. Megtérése óta szen-
vedélyesen tevékenykedik
az általa létrehozott alapít-
ványban, amely az egész
világban a párbeszéd és a
különböző hitűek egymás
mellett élésének előre-
mozdítására törekszik.
Novemberben a milánói
katolikus egyetemen az
elvilágiasodásról és a lai-
cizmusról tartott szemina-
riumot. Blair mondandó-
jának alap gondolatát egy
egyszerű, de velős állítás-
ban lehetne összefoglalni:
„A vallás – számít”.

Néhány évtizeddel ez-
előtt még sokan úgy gon-
dolták, hogy egy társada-
lom fejlődésével egyenlő
mértékben csökken a hit
fontossága. „Nem így tör-
tént – hangsúlyozza Blair.
– Ellenkezőleg: a hívők
száma a világ azon részein
növekedett jobban, ahol a
legnagyobb fejlődési távla-
tok figyelhetők meg.” A
volt politikus kitért az arab
tavaszra és az észak-afrikai
eseményekre is. „A meg-
újulás tapasztalata, amit az
Egyház átért a II. Vatikáni
Zsinat korában, mintaként

szolgálhat az iszlám világ-
nak, különösen most, az
arab tavasz összefüggésé-
ben.” Ennek a folyamatnak
nemcsak a fundamentaliz-
mustól, hanem az el-
világiasodástól is óvakod-
nia kell. „Az emberiség hit
nélkül sokkal szegényebb
lenne, még ha anyagilag
esetleg fejlődik is” – álla-
pítja meg Blair. Az ellen-
kezőjét állítani szellemi be-
zárkózást jelentene, és ép-
pen ebből ered az előítélet
és az erőszak.

Véleménye szerint a
másik felé való nyitottság,
a megértés és a megosztás
– amelyekre nagyon érez-
hetően szükség van – olyan
feladat, amelyet nem lehet
meghagyni csak a politiká-
nak, főleg akkor nem, ha a
politika megreked szokvá-
nyos eljárásokban. A vallá-
si vezetőknek hagyomá-
nyaikból és szent könyve-
ikből fel kell mutatniuk
azokat az értékeket, ame-
lyek szükségesek a demok-
rácia kultúrájának megte-
remtéséhez. Mindenki a
maga eszközeivel, de min-
denki együtt, mert a hit a
világ és a világnak szük-
sége van rá – állítja a volt
brit miniszterelnök.

(MK)

A KÉT GYURI

Az „idősebb” apám barátja, Budai
György volt, ha ugyan „barátság” lehet
nevezni azt a csipkelődő, vidám cimborasá-
got, amely őt a többi emberekhez kötötte.

Midőn fiatal lányként megismertem,
Gyuri negyvenes éveit taposhatta. Gön-
dör haj, rövidlátó, sokdioptriás üvegen
keresztül pislogó, apró malacszem, kö-
vérvés testalkat, fűlszeg mozdulatok. Az
angolosan hosszú sortnadrág tovább nő-
velte a komikus hatást. Tréfálkoztak is
vele eleget. Állandó céltáblája volt a
kedves vagy érdekesebb élcelődéseknek.

Apu gyakran mondogatta neki ebéd-
és vacsorameghívások alkalmával:

– Egyél, Gyurikám, egyél!

– Eszem, Pista, eszem.

– Te nem eszel, hanem zabálsz!

Na, de ezek haveri ugratások voltak.
Alapjában véve kedvelték egymást.

Gyuri a '45-ös összeomlás utáni évek-
ben a nyarakat Balatonkenesén töltötte,
s midőn én – a család orvosi hagyomá-
nyai ellenére és közmegebotránkozást
okozva – az Eötvös Loránd Tudomány-
egyetem földtan szakára iratkoztam, elé-
gedetten bólogatott:

– Okosan tetted! Olyan rendszer még
nem volt, de nem is lesz, amely egy geo-
lógust ne tudna dolgoztatni!

Ő ugyanis ezt a szaknát művelte, és –
most már elmondhatom, mivel régóta a
fellegek rétegeit kopogtatja – nem törte
magát össze a munkában. A háborús évek-
ben készített térképek másolatait gondosan
eltette, s midőn a budapesti Földtani Inté-
zetben minden elpusztult, és új földvételeket
kellett (volna) készíteni, a régiéket adta elő
– gondtalan nyaralásai után.

Egy ilyen alkalommal történt, hogy
kis szürke kutyánkat elütötte a ház előtt
egy autó. Súlyos sebesülten hoztuk be.

Apu megvizsgálta, s kimondta az ítéletet:

– Menthethetlen. Agyon kell löni!

Gyuri azonban nem értett ezzel egyet.

Agglegény lévén semmi kötöttségre
nem volt, s így napról napra a beteg ál-
lattel foglalkozott. Kanállal etetgette, si-
mogatta, beszélgetett vele.

A gyógyulás hónapokat vett igénybe,
de Gyuri gondos ápolása következtében
és az orvosi vélemény ellenére mégis-
csak bekövetkezett. A kutya lábra állt, és
jótevője nevét átvéve, ő is Gyuri lett: a fi-
atalabb Gyuri!

Soha olyan szelíd, ragaszkodó, soha
olyan játékos állatot! Részt vett minden
programunkban, minden időtöltésünk-
ben. Ha lementünk a tóhoz, elsőként ug-
rott be a csónakba, velünk sétált a park-
ban, az esti mólón, sőt még az éjjeli mu-
latóhelyekre is utánunk jött; ott botlado-
zott a táncolók lába között...

Ha föllapozom a fényképalbumot,
mindenütt ott látom bohókás ábrázatát.

Aztán egy napon az idősebb Gyurit be-
vitték a kórházba. Nem volt súlyos baja:
egyszerű vakbélgyulladás. Azt hittük, két
héten belül ismét körünkben lesz, megint
nevethetünk, viccelődhetünk vele.

Nem így történt. „Az operáció sike-
rült, a beteg meghalt” – gyöngye szíve föl-
mondta a szolgálatot.

Értetlen megdöbbenéssel kóvályog-
tunk a strandon, a tóparton, a házban.
Nem tudtuk fölfogni, hogy „ilyen fiata-
lon”, „ilyen váratlanul”, „ilyen osto-
bán”... Ma is magam előtt látom a fűlszeg
sutaságában is meghatóan kedves em-
bert. „Veszítve szeretünk csak igazán”...
Akkor tudjuk meg, hogy valaki mit jelen-
tett számunkra, amikor már nincsen.

„Kis Gyuri” sokáig kétségbeesetten ke-
reste. Valahányszor nyílt a kapu, vala-
hányszor fölzúgott egy motor... Majd egy
reggelen ő is elszenderedett. Pedig nem
volt öreg. Valószínűleg a bánat vitte el.

Hadd álljon itt emlékére-émlékükre ez
az írás.

Saáry Éva

MIGRÁCIÓ...

(Folytatás az 1. oldalról)

A szekularizáció nyilvánvaló következményei, az újabb szektás mozgalmak megjelenése, a keresztény hittel szemben tapasztalható világméretű közömbösség, a nyilvánvaló széttörédes törekvések napjainkban nagyon megnehezítik, hogy egy olyan közös célra összpontosítsunk, amely „az egyetlen emberi család” kialakítására bátorít, „a testvérek egyetlen családjára az egyre inkább több nemzetiségűvé és vegyes kultúrájúvá váló társadalmakban, ahol tiszteletben tartva a jogos különbségeket, még a különböző valláshoz tartozó emberek is párbeszédre szorulnak annak érdekében, hogy békésen és egymást megsegítve együtt élhessenek”, amint ezt az elmúlt évben már megfogalmaztam ugyanerre a világnapra szóló üzenetemben. Korunkra rányomja bélyegét az a fajta kísérletezés, amely megpróbálja kitörölni Istent és az Egyház tanítását az életünk látóköréből, széles teret engedve a kétségbeesés és a kétkedés és a közömbösség előretörésének, és igyekszik kiirtani még a keresztény hit társadalmi és szimbolikai láthatóságát is.

Ebben az összefüggésben, nem ritkán arra ösztönzik még azokat a migránsokat is, akik Krisztust már megismerték és elfogadták, hogy többé már ne tekintsék Őt fontosnak, veszítsék el hitüket és ne lássanak abban semmi értelmet, ne tekintsék magukat az Egyház részének, inkább folytassanak olyan életmódot, amely többé már nincs tekintettel se Krisztusra, se az Ő Evangéliumára. Akik olyan keresztény népek körében nevelkedtek, ahol még meghatározó volt a keresztény hit, gyakran vándorolnak olyan országokba, ahol a keresztények kisebbségben élnek és a hit ősi hagyománya nem jelent többé sem személyes meggyőződést, sem közösségi hitvallást, mivel az csupán egy kulturális tényezővé zsugorodott. Az Egyház kihívása itt abban áll, hogy segítse az elvándorlókat akkor is megmaradni a hitben, ha már hiányzik annak a kultúrának a megtartó ereje, amely a szülőföldön még élt és táplálta. Ez történhet akár új lelkipásztori stratégiák, akár olyan módok és nyelvek kifejlesztése által, amelyek mindig az Isten Igéjének eleven elfogadását szolgálják. Bizonyos esetekben lehetőség kínálkozik arra, hogy a tisztességes párbeszéd és a szolidaritás konkrét tanúsága által hirdessük: az emberiség

Jézus Krisztusban részese lett Isten titkának és isteni élete szeretetének, és feltárlott előtte a remény és béke távlat. Más esetekben viszont lehetőség adódik arra, hogy az Örömhír megújult hirdetése és a következetes keresztény életünk által ébresztgessük szunnyadó keresztény lelkiismeretünket, és így újra felfedezzük a találkozás szépségét Krisztussal, aki a keresztényeket mindig szentségre hívja, még az idegenben is.

Napjaink migrációs jelensége valóban gondviseléstől kapott alkalom arra, hogy hirdessük az Evangéliumot a mai világban. A föld különböző tájairól érkező, olyan férfiak és nők kérik felvételüket a régi keresztény hagyományokkal rendelkező országokban, akik még nem találkoztak Jézus Krisztussal, vagy akik Őt csak töredékesen ismerik. Nekünk hozzájuk is meg kell találnunk a megfelelő utat, hogy találkozhassanak Jézus Krisztussal, megismerhessék Őt, és így megtapasztalhassák az üdvösség felbecsülhetetlen ajándékát, amely minden ember számára a „teljes élet” forrása (vö. Jn 10,10). Viszont e tekintetben is komoly feladat vár magukra, az elvándorlókra is, hiszen maguk lehetnek „az Isten Igéjének hirdetői és a feltámadt Jézusnak, a világ reménységének tanúi” (*Verbum Domini* apostoli levél, 105).

Az új evangelizálás igényes útján jelentős feladat hárul az elvándorlók körében tevékenykedő lelkipásztori munkatársakra – papokra, szerzetesekre és világiakra –, akiknek munkája egyre színesebb környezetben történik. Arra hívom őket, hogy az Egyház tanítói-vitalának tanításából merítve, a helyi püspökökkel közösen keressék a testvéri közösség építésének és a tisztességes igehirdetésnek az útjait, és győzedelmeskedjenek minden ellenségeskedő és nemzetieskedő magatartáson. Az elvándorlás áramlata által érintett szülőföld egyháza, az átmenő és befogadó országok egyházaival együtt, közösen fókuszál együttműködésüket mind az útnak induló, mind a megérkező vándorok javára, főképpen azok hasznára, akiknek az utazások során leginkább szükségük van a találkozásra a befogadó felebarátban megmutatkozó Krisztus irgalmas tekintetével. Az ilyen gyümölcsöző közösségi pasztoráció megvalósításában éppúgy hasznos lehet az elvándorlók és menekültek számára már eddig kialakított hagyományos struktúrák megújítása, mint azoknak a módzatoknak a felkarolása, amelyek a megváltozott körülmények között, a

korábbiaknál is jobban szolgálják a különböző kultúrák és népek együttélését és együttműködését.

A menedéket kérőknek, akárcsak az üldözés, az erőszak, vagy az egyéb életveszélyes helyzetek elől menekülő embereknek mindig szükségük van a mi megértésünkre és befogadókészségünkre, emberi méltóságuk és jogaik tiszteletben tartására, ugyanakkor ők is tudatában kell legyenek saját kötelességeiknek. Szenvedésük arra szólítja az államokat és a nemzetközi közösséget, hogy tegyenek tanúságot a kölcsönös elfogadás magatartásáról, győzedelmeskedjenek a félelmek felett, kerüljék a diszkriminációt, gondoskodjanak a szolidaritás konkrét formáinak megvalósításáról, beleértve a megfelelő felvételi struktúrákat és az áttelepítési terveket is. Mindez magában foglalja a kölcsönös segítségnyújtást a szenvedésektől sújtott régiók és azok között, akik már évek óta nagyon sok menekültet fogadtak be, beleértve az államok nagyobb közös felelősségvállalását is a menekültek átvételében.

A sajtóra és a többi kommunikációs eszközre hárul az a fontos feladat, hogy őszintén, korrekt módon és tárgyilagosan tájékoztasson azok helyzetéről, akik hazájuk és hozzátartozóik elhagyására kényszerültek, és új egzisztencia felépítésébe akarnak kezdeni.

A keresztény közösségek tanúsítsanak különös figyelmet a vendégmunkások és családjuk iránt, foglalják őket imáikba, szolidáris és keresztény felebaráti szeretetükbe, legyenek irántuk a kölcsönös gazdagodást elősegítő nagy megbecsüléssel, siessenek segítségükre minden olyan új politikai, gazdasági és szociális eszközzel, amely elősegíti minden ember személyi méltóságának tiszteletét, a család védelmét, a tisztességes lakáshoz, munkához és szolgáltatásokhoz való jutást.

A papok, szerzetesek, szerzetesnők és a világiak, mindenekelőtt a fiatalok, nők és férfiak, tanúsítsanak együttérzést a sok elvándorló iránt, és ajánlják fel támogatásukat azoknak, akik elmenekültek az erőszak elől, és most új életstílusokkal és beilleszkedési nehézségekkel szembesülnek. Az üdvösség hirdetése Jézus Krisztusban legyen a megkönnyebbülés, a reménység és a „tökéletes béke” forrása (vö. Jn 15,11).

Befejezésül emlékeztetni szeretnék a sok beilleszkedési problémával, bürokratikus nehézséggel, a szállás- és otthonkeresés nyomorúságával szembesülő tanuló diákok helyzetére. A keresztény közösségek legyenek különösen együtt érzők ezekkel a fiatal fiúkkal és lányokkal, akiknek a kulturális fejlődésen túl személyes kapcsolatokra is igényük van, és szívükben mélységes vágy él az igazság iránt, arra vágyakoznak, hogy találkozzanak Istennel. Különösen a keresztény szellemiségre irányuló egyetemeken válnak a keresztény tanúságtétel és az új evangelizáció kisugárzó színtereivé. Komolyan törekedjenek arra, hogy akadémiai síkon hozzájáruljanak a szociális, kulturális és emberi haladás fejlődéséhez, és ezen túlmenően mozgítsák elő a kultúrák párbeszédét, és értékeljék a különböző nemzeti-ségű diákok hozzájárulását is ehhez. A találkozás az Evangélium komoly tanúságával és a keresztény élet igaz példaképeivel arra fogja sarkallni őket, hogy maguk is az új evangelizáció cselekvő részesei legyenek.

Kedves Barátaim, kérjük Mária, a „mi Úti Boldogasszonyunk” közbenjárását, hogy Jézus Krisztus üdvösségének örvendő hirdetése által, töltsen be reménységgel a világ útjain vándorló testvéreink szívét. Imáimról biztosítok mindenkit, és apostoli áldásomat adom.

XVI. Benedek pápa
(A német és olasz szöveg alapján fordította: Cs. F.)

IMASZÁNDÉKOK

(Folytatás a 2. oldalról)

Természet anya valamennyiünket szorosan egymáshoz köt: akár valami jó, akár valami rossz következik is.

Ezt elismerve teljesen Istenbe, az Atyába helyezhetjük minden bizalmunkat, bármennyire gyengék és sebezhető vagyunk; Atyánk elé tárhatjuk minden szükségünket: személyes szükségünket, mások szükségét, a természeti csapások áldozatainak szükségét.

Marc Lindeijer SJ

Missziós szándék: Hogy a keresztények elköteleződése a béke javára alkalom legyen arra, hogy minden jóakarát ember előtt tanúsítsák Krisztus nevét.

Napjainkban a világot szüntelenül a gyűlölet, a diktatúrák, az erőszakos küzdelmek szagatták. A tehetetlenség és reménytelenség légkörében azt kérdezzük, egyáltalán lehetséges-e igazi béke. Körülöttünk minden csupa viszálykodás: a széthulló családok, a megosztott társadalmak, a pusztuló környezet. – Krisztus ugyanezeket a lesújtó helyzeteket élte meg: megosztottság és gyűlölet a zsidó társadalomban, szegények és gazdagok, római gyarmatosítók és zsidó közösség, „igazak” és „bűnösök”, szamaritanusok és egyebek, szadduceusok és farizeusok, zsidók és pogányok, rabszolgák és szabadok között. Úgy tűnhetett, hogy küldetésének nem sikerül semmit megváltoztatnia a társadalomban. – Mégis Krisztus halálában és feltámadásában valósul meg a mi győzelmünk, és egy égő reménység nagyszerű üzenete. Az Atya „nagy irgalmában új életre hívott minket Jézus Krisztusnak a halálból az élő reményre való feltámadása által” (1Pét 1,3). Ezt a reményt nem szabadna magunkba zárva őrizgetni; el kell vinnünk a többieknek.

Az Emmausza tartó tanítványok reménytelenségbe süllyedtek: az egyetlen személy, akibe reményüket helyezték, szégyenletes halállal halt meg. Mikor aztán Jézus megjelenik, és velük tart, az emmauszi út remény és hit újraéledésének pillanatává válik. A reménytelenség reményre fordul, a tehetetlenség teljes elköteleződésre. Még erősebb fellelkesülés ez, hogy felismerik Jézust a kenyértörésben. Később aztán a pünkösöd meghozza a teljességet és a bátorságot, hogy prófétai, éber és elkötelezett Krisztus-tanítványok legyenek.

Hasonlóan mi is arra kaptunk hivatást, hogy megváltoztassuk a megélt viszály és igazságtalanság helyzeteit, és magunk részéről prófétává, éberré és elkötelezetté váljunk a hit és az igazságosság szolgálatában. Tanúi leszünk így Krisztusnak, a béke Fejedelmének. Prófétaik lenni annyi, mint jelen lenni Isten népe számára, vezetve őt a béke, a kiengesztelés és az igazságosság útján. Ébernek lenni annyi, mint kiművelni tevékenységre hajlamos képességünket, nem megelégedni az idők jeleinek olvasásával, hanem elővételezni a jeleket, vagyis közvetlenül olyan tevékenységek szolgálatába állni, amelyeknek később pozitív befolyása lesz a társadalmi átalakulásra. Elkötelezett keresztény az, aki az isteni Gondviselésbe vetett bizalommal bekapcsolódik a különféle folyamatokba, amelyek minden személy számára az élet teljességét (Jn 10,10) keresik az élet minden területén. Hitünk olyan hit, amely reményt hordoz: a jobb irányú változásba és Isten Királyságának a földön való megvalósulásába vetett remény.

Elias Omondi Opongo

A Szent György Lovagrend Magyarország nemzeti ünnepe alkalmából koszorút helyezett el annak a müncheni templomnak a falán, amelyben vasárnaponként a magyar elvált szentmisét tartják a bajor fővárosban és környékén élő magyarok számára. A lovagrend rendszeres támogatásban részesíti az anyaországban és a szomszédos államokban élő, inséget szenvedő honfitársainkat. – Képünk előterében Mydlo Tamás müncheni főkonzul, Elisabeth Schosser, a Bajor Magyar Fórum elnöke és Lénárt Sándor, a lovagrend helyettes vezetője (Fotó: Engel)

HÍREK – ESEMÉNYEK

Erdő Péter bíboros a pápánál

A Szentatya november 25-én az Apostoli Palotában fogadta Erdő Péter bíborost, az Európai Püspöki Konferenciák Tanácsának (CCEE) elnökét és alelnökeit abból az alkalomból, hogy Rómában ünnepelte fennállásának negyvenedik évfordulóját az Európai Püspöki Konferenciák Tanácsa. – Erdő Péter bíboros a Vatikáni Rádiónak nyilatkozva elmondta: a CCEE létrehozott egy új bizottságot, „Caritas in veritate” néven, merítve XVI. Benedek pápa hasonló kezdetű enciklikájából. A bíboros a jelenlegi európai válsággal kapcsolatban arra hívta fel a figyelmet, hogy az európai egységet megálmodók a szolidaritás, az igazságosság, a befogadás szellemében kívánták megújítani a földrész arculatát. Ezekhez az értékekhez a hit fényében találhatunk vissza a jelenlegi válságban, amely látszólag csak gazdasági mutatókról, számokról, angol rövidítésekről szól, nem pedig az embert tekinti az események középpontjának.

Kápolna – négyszáz év után

Az erdélyi, Kovászna megyei Bölönben több mint négy évszázada szerettek volna templomot a – kisebbségben lévő – katolikusok. A reformáció idején, amikor a település lakossága unitáriussá lett, az Alexandriai Szent Katalin tiszteletére szentelt templom is az ő használatukba került. 2009 tavaszán Keresztes Zoltán plébános vezetésével megkezdődött a kápolnaépítés; az alig több mint harminc lelket számláló katolikus közösség mellett a helyi önkormányzat és más egyházközségek is részt vállaltak a feladatban. A kápolnát november 26-án áldotta meg Jakubinyi György gyulafehérvári érsek.

Megemlékezés a börtönben

Kiss Szaléz ferences vértanú tiszteletére emléktáblát helyeztek el a sopronkőhidai börtön falán december 11-én. A 65 évvel ezelőtt a szovjet hadbíróóság ítéletére, koholt vádak alapján kivégzett ferences a gyónási titok vértanúja. „Az Egyház elsődleges joga és kötelessége a fiatalok keresztény életre nevelése” – vallotta a gyöngyösi ferences kispapok előljárója és tanára, aki 1945-ben megszervezte a Keresztény Demokratikus Ifjúsági Munkaközösséget, a nagy sikerrel működő ifjúsági szervezetet. Ezzel az ifjúság feletti befolyásra törekvő kommunista hatalom számára elsőrendű céllá vált elnémitása. Vértanúságának évfordulóján Sopronkőhidán emlékeztek rá a Magyarok Nagyasszonya Ferences Rendtartomány tagjai.

Mária-év Kubában

Szeplőtelen Fogantatás ünnepén, december 8-án a kubai püspökök pásztorlevélben fordultak híveikhez a Cobre-i Szeretet Szüzanyjának szentelt évvel kapcsolatban. A főpásztorok a kegykép megtalálásának 400. évfordulója alkalmából minden kubait arra szólítanak fel, hogy örömmel éljék meg a jubileumi Mária-évet, amely 2012. január 7-én kezdődik és 2013. január 5-én ér véget. A kubai püspökök örömmel fogadták a hírt, hogy Benedek pápa a közeljövőben a szigetországba látogat, hogy megerősítse hitében a kubai népet. A főpásztorok megállapítják: a kubai népnek szüksége van a hit örömére, és Kubának szüksége van a keresztény szeretet erejére. □

SZÁJRÓL SZÁJRA

A sajt

Ha már a bevezetésnél elárulnék mindent a Deák Ferencnek tulajdonított történetről, nem sok maradna szórakoztató tartalmából. Ezért csak annyit, hogy lejegyzése Pusztá-Szent-Lászlón tett látogatása alkalmával történt, egyik nyáron.

Nagyobb társaság ült az asztalnál ebéd végén, és beszélgetésük tárgya egy jelenlévő ifjú élménye volt, a könnyed társalgás terén elszenvedett kudarc következményeivel. Deák Ferenc így válaszolt:

– No, Náci öcsém, te is úgy jártál, mint az egyszeri fiatalember a sajtjal.

– Miért? Az hogyan járt? – kérdezték többen.

– Hát – vette vissza a szót Deák Ferenc –, volt egyszer egy szégyenlős fiatalember, akit édesmamája mindenáron társasághoz akart szoktatni, ezért magával vitte mindenhová. Ki is szemelt számára egy szép kisasszonyt – leendő feleségnek. Igen ám, de az ifjú nem mert még csak közeledni sem mamája választottjához, minden biztatás dacára. Így aztán a mama kigondolta, nagyobb társaságot hív össze ebédre, és a fiút a kiszemelt kisasszony mellé ültetik. Így is történt. A fiú ott ült és ült, nem mert a szép kisasszonyhoz egy szót sem szólani. Az anya hunyorgatott, integetett neki, de hiába. Végül felállott ülőhelyéről, mint aki valamit igazítani akar gyermeke nyakkendőjén, ezenközben bosszúsan fülébe súgta:

– Mulattasd a kisasszonyt, szólj neki valamit!

– De hát mit? – kérdezte az elrémült fiú.

– Akármit, te szerencsétlen! Csak szóalj már meg, beszélj vele!

Szegény fiú a homlokát ráncolta, szemét meresztgette, végre remegő hangon ezt kérdezte:

– Kisasszony! Sze-re-ti... a...

– Mit? – kérdezte élénken a lány.

– Szereti a sajtot? – nyögte ki halálra váltan.

– Nem – felelte az egykedvűen.

Kínos szünet.

– Kisasszony?

– Tessék!

– Hát a papája szereti-e a sajtot?

– Az sem – szólt a lány bosszankodva.

Szünet.

– Kisasszony?

A lány nem szól, csak feléje néz.

– Hát a mamája szereti-e a sajtot?

– Az sem! – hangzott az ingerült válaszas, bosszús nevetéssel.

Ismét szünet.

– Kisasszony, hát a testvérei szeretik-e a sajtot?

Erre már dühösen válaszolt a lány:

– Hisz nekem nincsenek is testvéreim!

Itt elakadt a jótét lélek, zavartan nézett maga elé, de mamája – aki persze nem hallotta, mit beszél a fia – biztatóan bólogatott, hogy csak így tovább.

Nagy fejtörés után örömteli, emelt hangon:

– Kisasszony?

– Mi tetszik? – kérdezte félvállról a lány.

– Hát ha lettek volna testvérei, azok szerették volna a sajtot?

Erre már elfogyott a kisasszony türelme, és bosszankodva, nevetve felkelt a helyéről, magára hagyva a vigasztalhatatlan udvarlót.

– Lásd, öcsém – jegyezte meg Deák Ferenc –, csupa szórakozottságból majdnem így jártál te is.

Eddig a feljegyzett történet. Lám, mennyivel „érdekesebb” a mai napig ismételtgetett kérdés: Kisasszony, szereti a sajtot? – ha Deák Ferenc mondja el...

Közreadta: Ramsay Győző

SZTÁLIN TERVE UKRAJNA KIÉHEZTETÉSÉRE

Dokumentumok a Vatikáni Titkos Levéltárból

Pontos adatok nincsenek, de becslések szerint 2,4 és 7,5 millió között lehet azok száma, akik 1932–33-ban éhen haltak a dús termőföldű Szovjet-Ukrajnában. A szándékosan előidézett éhínség (holodomor) célja a nemzeti érzelmű ukrán lakosság kiirtása volt.

Október végén mutatták be a római Orosz Ökumenikus Központban Athanasius McVay és Lubomyr Luciuk professzor könyvét, melynek címe: A Szentszék és a holodomor – a Vatikáni Titkos Levéltár dokumentumai Szovjet-Ukrajna 1932–33-as kiéheztetéséről. Az eseményekről a könyv egyik szerzője, Athanasius McVay ukrán származású kanadai görögkatolikus pap beszélt a Zenitnek.

„A szovjet gazdaság teljes csőd volt. Az ideológiai alapokon álló gazdasági elgondolások, a termelői kollektivizálás miatt az 1920-as évek végén hatalmas éhínség tört ki Oroszországban és Ukrajnában. Ettől a Szovjetunió politikailag meggyengült, ugyanakkor felerősödtek az ukrán függetlenedési törekvések. Sztálin úgy döntött, két legyet üt egy csapásra: kiirtja a kulákokat, s egyúttal az ukrán nemzetiségre is csapást mér. 1932-ben betiltották a privát élelmiszer-tartalékolást, és az ukrán gazdákat fegyverrel kényszerítették terményeik beszolgáltatására. Az elkobzott élelmiszert a szintén élelmiszerhiánnyal küzdő orosz területekre szállították.”

McVay hozzátette: az éhínséggel kapcsolatos vatikáni dokumentumok nemcsak az események részleteibe engednek bepillantást, hanem azt is, hogyan igyekezett a Szentszék beavatkozni, a világ elé tárni a tragédiát és enyhíteni az emberek szenvedését. „A pápa a Pro Russia Bizottság jezsuita elnökétől, Michel d’Herbigny püspöktől értesült a katasztrófáról. A francia püspök, akit szemtanúk tájékoztattak levélben, minden követ megmozgatott, hogy meggyőzze XI. Piuszt: indítson segélyakciót a Szovjetunió javára, mint 1921–23-ban ő maga és elődje, XV. Benedek pápa is tette. XI. Piusz zokogva olvasta a híradásokat, és mindenképpen tenni akart valamit. Az egyházi vezetők és a diplomaták azonban sajnos egyetértettek abban, hogy a segély nem jutna el az emberekhez, mert a szovjet hatóságok tagadják a Sztálin által szándékosan előidézett éhínséget. Végül a pápa mindössze annyit tudott tenni, hogy egy ukrán kapcsolatokkal rendelkező német segélyszervezeten keresztül tízezer olasz lírát küldött az éhező katolikusoknak.”

A kérdésre, mi lehet az oka annak, hogy míg a holokausztról mindenki tud, addig Ukrajna borzalmas, több millió áldozatot követelő kiéheztetéséről Nyugaton alig hallott valaki, a szerző így válaszolt: „A Szovjetunió és utódja, az

A kijevi holodomor-emlékmű

Oroszországi Föderáció máig tagadja, hogy az éhínség szándékoltan Ukrajna ellen irányult. Más államokra is politikai és diplomáciai nyomást gyakoroltak, hogy ne terjesszenek semmiféle információt, s főleg hivatalosan el ne ismerjék a holodomor tényét. A népiártás kérdése igen bonyolult; a lényeg, hogy szándékos akció volt, amely elsősorban a Szovjetunió orosz és ukrán területein élő ukránok ellen irányult.”

Ma már filmek szólnak a holodomorról. Annak idején Malcolm Muggeridge és Gareth Jones voltak az első újságírók, akik Szovjet-Ukrajnába látogatva hírt adtak a történetekről. Mások viszont szándékosan tagadták az éhínséget. A *New York Times* egyik vezető szakértője, Walter Duranty több cikkben állította, hogy nem volt éhínség Ukrajnában, s írásaiért még Pulitzer-díjat is kapott. „Ma már kormánydokumentumok, az általunk közreadott dokumentumok, valamint Muggeridge és Jones korabeli tudósításai igazolják, hogy a néhai Duranty tudósításai nem voltak tényyszerűek. Nem tudom, mi lehetett e mögött; de úgy hallottam, egyes tudósok a Pulitzer-díj posztumusz visszavonását kezdeményezték” – jegyezte meg McVay.

A most bemutatott, angol nyelvű könyv az ukrainai éhínség egyedülálló, elsődleges és diplomáciai forrásokból merítő dokumentuma, amelyből az érdeklődők a XI. Piusz pápasága alatti Római Kúria működését is megismerhetik. A kötet megírásához a szerzők több mint tízezer oldalnyi, nagyrészt oroszul, kisebb részt olaszul, franciául vagy latinul íródott anyagot olvastak el és fordítottak le – írja a Zenit.

(MK)

BEPERELTÉK A SZENTATYÁT

Egy német bíróságon azért indítottak pert XVI. Benedek ellen, mert legutóbbi németországi látogatásakor nem kötötte be a biztonsági övet a pápamobilban.

A pápa 2011 szeptemberében látogatott szülőhazájába. Berlinben, Freiburgban és Erfurtban a pápamobilból is köszöntötte a híveket. Christian Sundermann ügyvéd egy dortmundi lakos nevében tett feljelentést, az illető állítólag féltette a pápa biztonságát. Ha elítélik, akár 2500 eurós bírságot is kiszabhatnak a Szentatyára. – A vádat azonban ejtették.

A német törvények mindenkitől megkövetelik, hogy csatolja be biztonsági övét, még a lassan mozgó járműveken is. A hatóságok szerint azonban a pápára azért nem vonatkozik ez a törvény, mert

eleve lezárták a látogatása miatt azokat az utakat, ahol a pápamobil közlekedett.

Federico Lombardi szentszéki szóvivő megjegyezte: a Vatikánban – a pápával az élen – jót mulattak az eseten. Komolyra fordítva a szót hozzátette: a pápának szüksége van arra, hogy szabadon mozoghasson, hiszen jobb felé és bal felé is áldást oszt, néha felvesz egy-egy gyermeket a karjaiba, feláll, leül, így az amúgy is lassan mozgó pápamobilban nagyon korlátozná őt a biztonsági öv. Ugyanakkor Lombardi láthatóan értékelte a pápa ép-ségéért való aggodást – írja a CNA.

Az ügyvéd szerint ügyfele nem az Egyházat vagy a pápát akarta támadni, csupán fontosnak tartotta a biztonságot biztosító törvények betartását.

Magyar Kurír

MAGYAR NYELVŰ SZENTMISÉK NYUGAT-EURÓPÁBAN

Itt közöljük a magyar lelkészségek telefonszámát és címét, ahol érdeklődni lehet magyar nyelvű szentmisék helye és ideje után. Megtalálható még az MKPK honlapján is: <http://www.katolikus.hu/miserend>

NYUGAT-EURÓPAI magyar lelkipásztori központ: Magyar Katolikus Delegatura – Ungarische Katholische Delegatur, Dr. Cserhádi Ferenc delegátus, külföldi magyar lelkipásztori szolgálat ellátásával megbízott esztergom-budapesti segédpüspök, Landwehrstraße 66, D-80336 München, Tel.: (49-89) 532 82 88, Del.: (49-89) 530 96 27, Fax: (49-89) 532 82 45, E-mail: ung.delegat@gmx.de

ANGLIA:

London: Csicsó János főlelkész, Hungarian R.C. Chaplaincy, 62 Little Ealing Lane, GB London, W5 4EA, Tel./Fax: 0044-20/8566-0271. E-Mail: hungarian.chaplaincy@btinternet.com
Misézó helyek: London, South Croydon, Reading, Bristol, Luton, Brighton-Hove; Cambridge, Birmingham; www.magyardkatolikusok.co.uk

Észak-Anglia:

Érdeklődni: Ft. Fülöp Menyhért plébános, St. John The Baptist Presbytery, Dowling Street, Rochdale, OL11 1EX, Tel./Fax: 0044-(0)1706/64 59 37. Misézó helyek: Rochdale, Wolverhampton, Nottingham.

AUSZTRIA:

Bécs: Ft. Simon Ferenc esperes, főlelkész, Wiener Ungarische Kath. Gemeinde, Döblergasse 2/30b, A-1070 Wien, Tel.: 0043-1/526 49 72; Fax: 0043-1/526 49 72 25. Misézó helyek: Bécs-újhely (Szent József-templom) 17.00-kor; Bécs, vasárnaponként 11.00-kor, Deutschordenskirche, Singerstr. 7. E-Mail: bmke@katolikus.at, <http://www.katolikus.at>

Pázmáneum: Varga János rektor, A-1090 Wien, Boltzmanngasse 14, T.: 0043-1/3191403-18, E-mail: collegiumpazmaneum@gmail.com, Előesti szentmise: szombatonként 17.00-kor.

Burgenland/Alsóőr: P. Keresztfalvi Péter OSB, Kath. Pfarramt, A-7501 Unterwart 226, Tel.: 0043-3352/34108. E-Mail: kersztfalvi@freemail.hu
Misézó helyek: Alsóőr, vasárnaponként 9.15-kor, Felsőőr, vasárnaponként 10.30-kor.

Graz: Msgr. Molnár Ottó, Tel.: 0043-316/68 21 2421; szentmise a hónap első vasárnapján 10.30 órakor, a második vasárnap előtti szombaton 18.00 órakor, a többi vasárnapokon 17.00 órakor a Kalvarienberg-Kirchében, Kalvarienbergstr. 155.

Innsbruck: Szentmise minden hónap 2. vasárnapján, Richard Wagner Str. 3.

Linz: Ft. Szabó Ernő, Ungamseelsorgezentrum d. Diözese Linz, Petrinumstr. 12, Haus 7, A-4040 Linz, Tel.: 0043-732/736581-4492 (iroda), -4493 (lakás), -4494 (Fax), E-Mail: emest.szabo@diozese-linz.at; Misézó helyek: Linz, Wels.

Klagenfurt: Ft. Tatár Zoltán János, A-9854 Malta 74, Tel.:0043-4733/232 v. 0043-6768 7727 444, E-Mail: tzoltanjanos@gmail.com; Szentmise minden hónap utolsó vasárnapján 13.00-kor a Kapuziner Kirchében, Waaggasse 15, A-9020 Klagenfurt.

Salzburg: Szentmise havonta egyszer, 3. szombaton 17.00-kor az Orsolyita-zárdában, Aigner Str. 135. Érdeklődni: Bohumy István, Tel.: 0043-699/81721232.

BELGIUM

Brüsszel: P. Havas István Sch.P., Mission Catholique Hongroise, Rue del'Arbre Bénit 123, B-1050 Bruxelles. Tel.: 0032-2/64 96 188.

Liege/Luxemburg: Ft. Dobai Sándor főlelkész, Aumônier Hongrois, Rue des Anglais 33., B-4000 Liège, Tel.: 0032-4/22 33 910; Fax: 0032-4/22116 09.

FRANCIAORSZÁG

Párizs: Ft. Kovács József, szentmise minden vasárnap 11-kor, augusztust kivéve. Mission Catholique Hongroise, 42, rue Albert Thomas, F-75010 Paris, Tel.: 0033-1/42 086170, Fax: 0033-1/42 067155, www.magyarmisszio.info

Dél-Franciaország: Ft. Fülöp Gergely, Mission Catholique Hongroise, 302, Avenue Jean Jaures, F-69007 Lyon, Tel.: 0033-4/78 501636.

NÉMETORSZÁG

Augsburgi Egyházmegye: Misézó helyek: Augsburg, Neuburg a. D., Kempten. Érdeklődni: Ft. P. Szomszéd Tamás József SJ, Ungarische Kath. Mission, Zirbelstr. 23, D-86154 Augsburg, Tel.: 0049-821/21 93 93 30 vagy 0049-821/21 93 93 24, vagy mobil: 0049-151/14 23 28 06.

Bamberg-Eichstätt-Regensburgi Egyházmegye nürnbergi székhellyel: Misézó helyek: Bamberg, Coburg, Ingolstadt, Landshut, Nürnberg, Regensburg. Érdeklődni: Ft. Bereczki Béla, Ungarische Katholische Mission, Tucher-gartenstr. 2/A, D-90571 Schwaig. Tel.: 0049-911/507 57 96.

Esseni Egyházmegye:

Miséző helyek: Duisburg, Essen. Érdeklődni: Ung. Kath. Mission, Fraziskaner Str. 69a, D-45139 Essen. Tel.: 0049-201/28 47 40 vagy Kölnben: 0049-221/23 8060.

Freiburgi érsekség:

Ft. Lovász Reinholdt plankstadti kooperator, cím: Schwetzingen-Str. 32, D-68723 Plankstadt, havonta magyar szentmisét tart Mannheimben.

Berlini és Hamburgi Főegyházmegye, Hildesheimi és Osnabrücki Egyházmegye:

Miséző helyek: Berlin, Hamburg, Hannover, Kiel, Lübeck, Braunschweig, Bremen. Érd.: Hamburgban: Ft. Rasztovác Pál, Ungarische Katholische Mission, Bürgerweide 35, D-20535 Hamburg, Tel.: 0049-40/25 077 83.

Kölni Főegyházmegye és Aachen:

Miséző helyek: Köln, Bonn, Düsseldorf, Wuppertal, Bergisch-Gladbach, Aachen: Érdeklődni: Ft. Lukács József, Ung. Kath. Mission, Thieboldgasse 96, D-50676 Köln. E-Mail: ungarnzentrum@netcologne.de Tel.: 0049-221/ 238060. Fax: 0049-221/ 232120; <http://www.ungarnzentrum.de>

Limburg-Fulda-Mainzi Egyházmegye frankfurti székhellyel:

Miséző helyek: Frankfurt-Rödelheim, Mainz, Wiesbaden, Darmstadt, Giessen. Érdeklődni: Ft. Takács Pál, Katholische Ungarische Gemeinde, Ludwig-Landmann-Str. 365, D-60487 Frankfurt. Telefon: 0049-69/24 79 50 21, 069/24795022. Fax: 0049-69/97 78 26 84. www.magyar-katolikusok-frankfurt.de

München-Freisingi Főegyházmegye:

Miséző helyek: München, Rosenheim, Erding. Érdeklődni: Ft. Merka János, Magyar Katolikus Misszió – Ungarischsprachige Katholische Mission, Oberföhringer Str. 40, D-81925 München. Tel.: 0049-89/982637, 982638, Fax: 0049-89/985419. E-Mail: info@ungarische-mission.de; www.ungarische-mission.de Nyugdíjas kisegítő: Ft. Buchmüller István ny. plébános.

Münster-Padeborn-Osnabrücki Egyházmegyé:

Miséző helyek: Hagen, Menden, Osnabrück, Bielefeld, Marl, Münster, Dortmund, Neukirchen-Vluyn. Érdeklődni: Ft. Bagossy István, Kath. Ung. Mission, Middelfeld 24, D-48157 Münster-Handorf. Tel.: 0049-251/32 65 01; Fax: 0049-251/144 29 31. E-Mail: ungarische-mission@bistum-muenster.de

Passaui Egyházmegye:

Érd.: Ft. Szabó Árpád, Götzenorferstr. 5, D-94121 Salzweg, Telefon: 0049-8505/1229.

Rottenburg-Stuttgarti Egyházmegye:

Miséző helyek: Stuttgart, Heilbronn-Horkheim, Balingen-Frommern, Ludwigsburg, Böblingen, Reutlingen, Schwäbisch Gmünd, Eislingen, Weingarten, Heidenheim, Friedrichshafen, Munderkingen, Ulm, Biberach. Érdeklődni: Dr. Tempfli Imre és Ft. Pilis György, Ungarische Katholische Gemeinde, Albert-Schäffle-Str. 30, D-70186 Stuttgart. Tel.: 0049-711/2369190, Fax: 0049-711/2367393, E-Mail: mission@stuttgarti-katolikusok.de; www.stuttgarti-katolikusok.de

Würzburgi Egyházmegye:

Miséző hely: Würzburg. Érdeklődni: Ft. Dr. Kocsik Endre, Domerschulstr. 2, D-97070 Würzburg. Telefon: 0049-931/38 62 43, Fax: 386-405.

NORVÉGIA

Információ a magyar nyelvű lelkipásztori szolgálatról: www.nufo.no/makao

OLASZORSZÁG

Róma: Msgr. Dr. Németh László főlelkész, a római Szent István Ház igazgatója, Casa di Santo Stefano, Via del Casaleto, 481, 00151 Roma, Telefon és fax: 0039 06 6530 796, mobil: 00 349 348 79 52 165, pninemeth@gmail.com, Misézó helyek: Róma – minden hó utolsó vasárnapján 11-kor, S. Maria dell'Orazione (Via Giulia, kivéve júl., aug., dec.) és a Szent Péter-bazilika Magyarok Nagyasszonya-kápolnijában minden kedden 8.00-kor. Milánó – minden hó első vasárnapján 16.00-kor, Szalézi oratorium (Via Tonale 19, kivéve jan., júl., aug., szept.). Magyar misék helye: Bologna, Catania, Loreto, Padova, Palermo, Parma, Torino.

Firenze: P. Ruppert József SchP, Tel.: 0039/347 344 5538, E-Mail: ruppert.jozsef@piarista.hu

SVÁJC

Zürich: Ft. Vizauer Ferenc, Röm. Katholische Ungarmission, Winterthurer Str. 135, CH-8057 Zürich, Tel.: 0041-44/36 23 303. E-Mail: f.vizauer@gmx.ch; Misézó helyek: Zürich, Winterthur, St. Gallen, Wetzikon-Uster, Schaffhausen, Frauenfeld.

Fribourg: Ft. Popa Péter, Tel.: 0041-26/321 1925. Szentmise minden hó 1. vasárnapján 11.30-kor a fribourgi Krisztus Király-plébánia-templom jobb oldali részén található Miasszonyunk-kápolnijában (Rte du Comptoir 2, CH-1700 Fribourg). E-mail: abbe@petrupopa.ch; www.fribourgmise.ch

Genf: Szentmise minden hó 1. és 3. vasárnapján 10.30-kor. Tel.: 00 41-22/7910458.

Lausanne: Szentmise minden hó 1. és 3. szombat 18.00-kor. Tel.: 0041-21/6478 678.

Bern: Ft. Pál István Röm. Kath. Ungarnmission, Pf. 102, CH-3073 Gümligen. E-Mail: info@katolikus.ch; www.ungarnmission.ch

Basel: Ft. Pál István, Röm. Kath. Ungarnmission, Wasgenring 47, CH-4055 Basel; Tel.: 0041/765185440. Szentmise: minden vasárnap 8.50-kor. www.ungarnmission.ch; a Sacré Couer-templomban, Feierabendstr. 68. □

HIRDETÉSEK

Côte d'Azur, Nizza. Kiadó minden igényt kielégítő, a nizzai kikötőhöz (tengerparthoz) közel berendezett lakás, 450 EUR/hét (2 v. 4. sz.). T.: 0033-6/43 60 95 52.

Kiadó Budapest-Belváros, Ferenciek ténél színvonalas, minden igényt kielégítő 2 szobás lakás, 2 v. 3 személynek, 70 EUR/nap. T.: 0033-6/43 60 95 52.

Budapest, XVI. ker., Árpádföld csendes, kertvárosi részén, közel a központhoz (31-es busz és üzletek) eladó kedvező áron egy 50 m²-es családi ház, melléképületekkel, amelyek 752 m²-es telken épültek. T.: 0036-20/22 56 783.

VÁRNAK A SZENT ANGYALOK

Impozáns látvány fogadja azokat, akik Bécs vagy éppen a Balaton felől az autópályán érkeznek Budapestre. A Gazdagréti lakótelep nyugati szélén a Szent Angyalok temploma köszönti a városba nyugatról érkezőket, és int búcsút a távozóknak. Az épület jellegzetes tornya kiemelkedik a környezetéből. Kereszténységünkre emlékeztet a templom, az angyalok pedig – akik tiszteletére szentelték – Isten küldötteire, akik egész életünkön át vigyáznak ránk.

A város szívé-től délre angyal tekint ez égre,

Szárnyait kitárja védve, őrizve kincseidet.

Isten gazdagon megáldja, aki itt munkálkodik.

Isten, Gazdagrétet áldd meg, óvjanak angyalaid!

Ez a himnusz hangzik fel 1990-től folyamatosan valamennyi szentmise után – a hatvankét évesen váratlanul elhunyt Lipp László szervező lelkész imája és hitvallása. László atya – mindenki így ismerte őt – fáradhatatlanul építette Isten templomát: a lakótelep szélén és az emberek lelkében.

1991-ben Makovecz Imre készítette az első tervet, majd 1994-ben Koppányi Imre kapott megbízást, és elkezdtek az építkezést. Az épület jellegzetes tornyát üveglapok borítják és gondoskodnak a templom megvilágításáról. A részben elkészült templomot 2002 áprilisában szentelte fel Paskai László bíboros, prímás, érsek. A László atya által rajzolt ikonok, az általa alapított többszámú kórus, az attemplomban létrehozott videoüzenet-tár, mind-mind Isten szeretetéről és a hívek hitvallásáról szólnak.

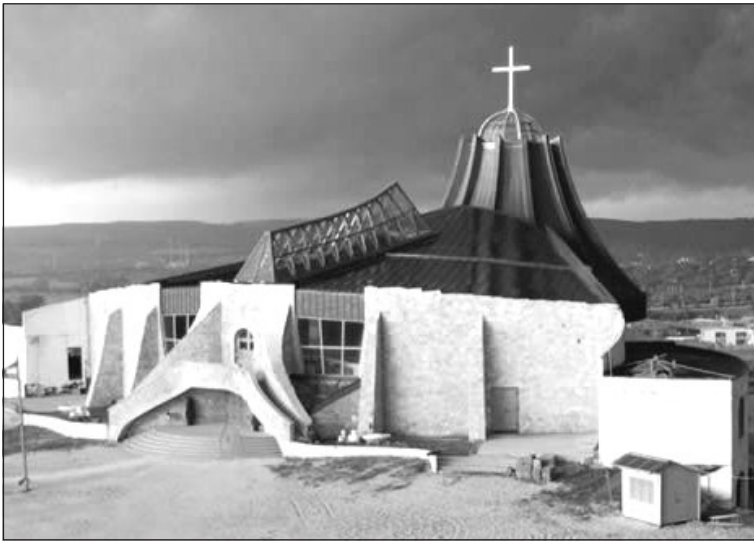
László atya utódja Szederkényi Károly plébános, a Mária Rádió korábbi igazgatója. Zeneszeretetét mutatja az Angyalok templomában létrehozott gyermekkórus, a templomban rendezett számos egyházzenei előadás és gálakoncert. Tervei között szerepel a templom építésének folytatása, a torony befejezése és egy Magyarok Nagyasszonya-szobor felállítása.

A 2010-es év eredményes esztendő volt külföldi magyar testvéreinkkel való kapcsolatok erősítése szempontjából. A számos esemény közül említjük meg a Tempfli József nyugalmazott nagyvárdi püspök – aki a közel-múltban Debrecenben tette le az állampolgársági esküt – nyolcvanadik születésnapjára adott nagyböjti koncertet és a Szent Angyalok temploma kórusának szeptemberi újvidéki látogatását.

Advent első vasárnapján kezdte meg evangelizáló szolgálatát az An-

gyalok templomából a délelőtti szentmise közvetítésével az Apostol Televízió, amely a PAX TV csatornáján lesz fogható.

A gazdagréti Szent Angyalok plébániája – honlapja megtalálható az interneten: <http://gazdagretiplebania.hu> – mindig várja külföldön élő magyar testvéreit, és

reméli, hogy a jövőben mind gyakoribbak lesznek a határokon túl élő magyar testvéreinkkel való találkozások.

Szabó Antal ny. ENSZ-tanácsos

HIRDESSZEN AZ ÉLETÜNKBEN

Apró-, házassági-, általános hirdetések betűnként: 0,10 EUR	
„Jelige” – postaköltség	5,00 EUR
Üzleti, nyereséges hirdetés betűnként	0,20 EUR
Nagybetűs sorok betűnként	0,40 EUR
Egyszerű, 1 „pontos” keret	10,00 EUR
Kéthasábos hirdetés az összeg kétszerese.	
Külön kívánságokat esetenként árazunk.	

Egymás utáni háromszori hirdetésnél 10 %, hatszori hirdetésnél 20 %, illetve egész évi hirdetés esetén 30 % kedvezményt adunk!

ÉLETÜNK

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

MAGYAR KATOLIKUS MISSZIÓ
Oberföhringer Str. 40, D-81925 München
Telefon: (0049) 89/98 26 37
Telefax: (0049) 89/98 54 19
E-mail: eletuenk@gmx.de
www.ungarische-mission.de

*
Főszerkesztő: dr. Cserhádi Ferenc

Felelős kiadó: Merka János

Felelős szerkesztő: Czoborczy Bence

A szerkesztőbizottság tagjai:

Ramsay Győző,

Vincze András

*
Redaktion und Herausgeber:

UNGARISCHSPRACHIGE KATHOLISCHE MISSION

Oberföhringer Str. 40, D-81925 München

Verantwortlicher Herausgeber: Merka János

Telefon: (0049) 89/98 26 37

Telefax: (0049) 89/98 54 19

E-mail: eletuenk@ungarische-mission.de

eletuenk@gmx.de

*
Abonnement für ein Jahr: 20 EUR

11 Exemplare

nach Übersee mit Luftpost USS 60

*
ELŐFIZETÉS:

Az Életünket a helyi magyar lelkészek terjesztik, ők küldik szét, náluk is kell előfizetni!

Tengerentúlra, vagy ahol nincs magyar lelkész, oda a kiadóhivatal küldi az újságot.

1 példány ára: 2 EUR

Előfizetési ár egy évre: 20 EUR

Tengerentúlra USS 60

*
BANKSZÁMLÁNK:

Ungarischsprachige Katholische Mission
Sonderkonto „ÉLETÜNK”.

Postbank München

Konto-Nr.: 606 50-803 – BLZ 700 100 80

IBAN DE16 7001 0080 0060 6508 03

BIC PBNKDEFF

*
Erscheint 11 mal im Jahr.

Satz: ÉLETÜNK

*
Druck: AMPER DRUCK GmbH

Am Fohlenhof 5.

82256 Fürstenfeldbruck

*
Beilagenhinweis: Dieser Auflage liegt

zeitweise ein RUNDSCHREIBEN bei.

A KIADVÁNYHOZ KÖRLEVELET MELLÉKELTÜNK.

36 éves férfi komoly szándékkal, hölgygel ismerkedne Garmisch környékéről. T.: 0176 392 67 731.

A katolikus, református, evangélikus kiadók gazdag választéka.

www.egyhazikonyvklub.hu

Szinte mindegyik könyvre, DVD-re, CD-re kedvezmény!